

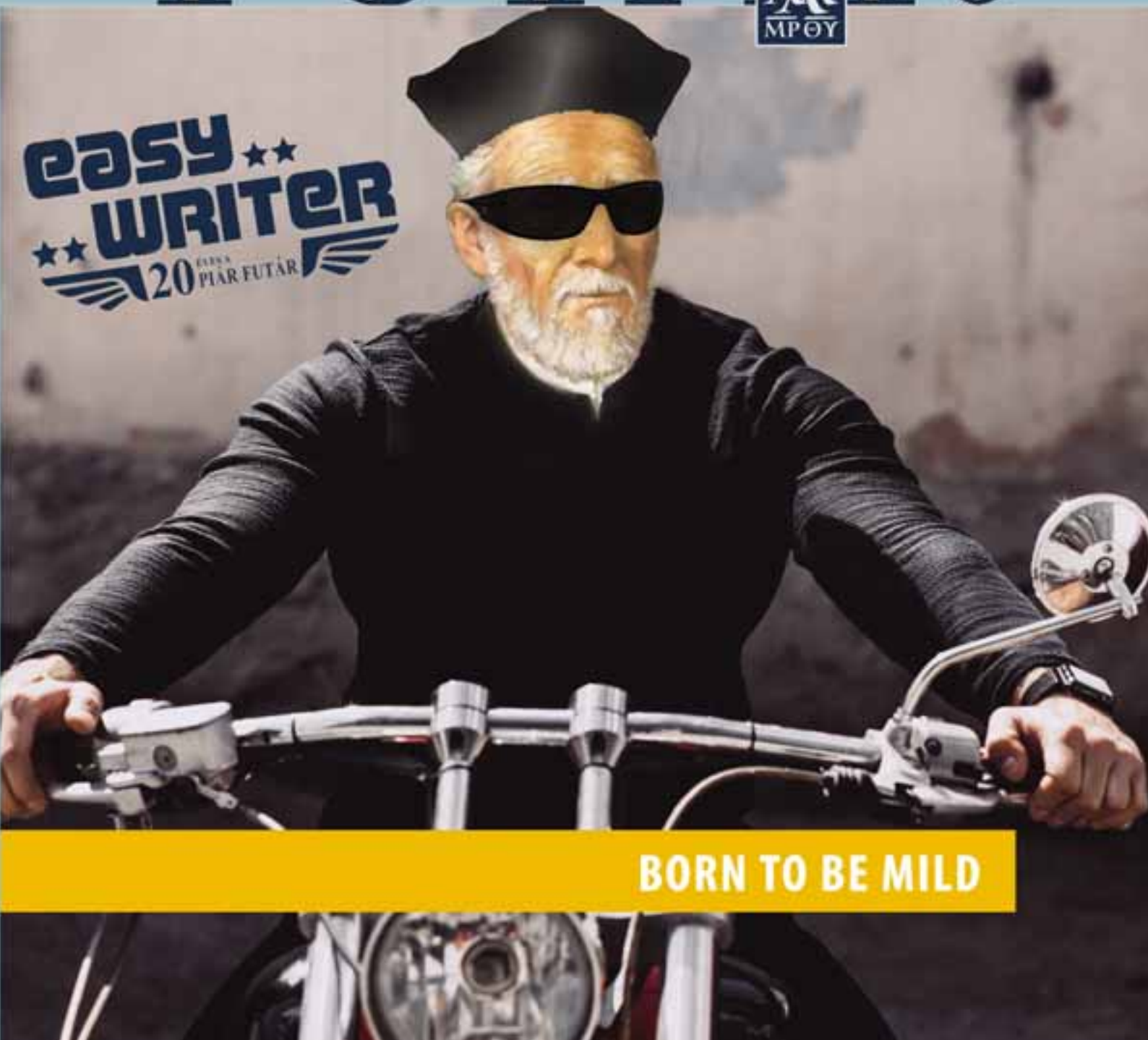
2023. tavasz – XXI. évfolyam 2. (124.) szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

easy ★★
WRITER
★★
20 ÉVES PIAR FUTÁR

BORN TO BE MILD

**„ Engedjük meg, hogy
Jézus kezében legyünk:
ez elég!”**

SZENT GYORGY LOVAGJA A JOVÖNEK AZ,
KI NEMCSAK VALLJA, HOGY VESSZEN É GAZ,
DE HARCOL IS KITARTON ELLENÉ,
MERT KÜLDI AZ IGAZSÁG SZELLEMEI!

JURÁSZ GYULA

**„AZ EMBEREK NEM FIGYELIK,
HOGY TÉL VAN-E VAGY NYÁR,
HA BOLDOGOK.”**

CSEHOV

MIT AKAR TŐLEM AZ ISTEN?

Igazgatónő ballagáson elhangzott beszédének szerkesztett változata.

Egy hónapja a szerenád szembesített azzal, hogy egy újabb csapat diák nőtt fel előttünk szinte észrevétlenül. Nincs mese, el kell engedjük őket. És ahogy hallgattam a szokatlan dalokat, tudtam, hogy később ezekről a most ballagók, érettségizők fognak eszembe jutni.

Remélem, lesznek szavak, mondatok, jelek, amelyek ránk, piaristákra emlékeztetik majd őket.

Nem volt egyszerű ez a négy vagy hat év. Az iskola mindennapi küzdelmei és örömei mellett a nagyvilágban

is zajlott az élet. Online oktatás, a háború szele, a háromszáz éves jubileumunk vagy akár a múlt heti pápalátogatás. Nagy és apró történések, amelyek szép óvatosan vagy épp hasogatva formáltak, alakították a kitűzött álmokat, célokat. Terelgettek előre a keresésben: mit akar tőlem az Isten?

Ennek megválaszolásához az kell, hogy hunyd be a szemed, és nézd meg, mit látsz magad előtt! Mi most a legnagyobb célod? Fogalmazd meg magadban! Magadnak és a Jóistennek!

Ami nagyon fontos volt, mindent elmondunk már az évek alatt. Csak bátorításra van szükség.

Tűzz ki magas célokat! Ne félj szemben úszni az árral! Merj álmodni! Le-

gyen hited, erőd lépni, és elindulni az úton! Ehhez egy megtartó közösséget adunk melléd útravalónak.

Hiányozni fogtok, de most már ideje mentetek.

Zárásként kivételesen nem Kalazanciustól vagy Ferenc pápától idézek, hanem Szent Ágoston szavait adom búcsúzóul:

*„Igen rövid parancsot kaptál:
Szeress, és tégy, amit akarsz.”*

Kalazanci Szent József áldjon meg, és kísérfen benneteket minden utatokon!

*Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató*

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Szegei Piarista Iskola – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők, szerzők: Boldog Zoltán (tanár), Harmat Csongor, Hidegkuti Ádám, Jáksó Jázmin, Jójárt Rebeka, Krabót Bertalan, Juhász Ágnes, Mindszenti Gergő, Petrovszki Ramóna, Posztós Ildikó Piroška (tanár), Szabó Zafira, Szendrényi Borbála, Tatár Boglárka – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroška – Szerkesztőség: 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szege.piarista.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS: E-press Nyomda Kft., Szege, Kossuth L. sgt. 72/B.

MIÉRT SZERETSZ TANÍTANI? EZT AZ EGYSZERŰ, DE MEGKERÜLHETETLEN KÉRDÉST TETTÜK FEL TANÁRAINKNAK, AKIK HOL HOSSZABBAN, HOL RÖVIDEBBEN OSZTOTTÁK MEG VELÜNK GONDOLATAIKAT. A LAP ALJÁN AZ Ő VÁLASZAIK OLVASHATÓK.

ÖNKÖS2ÖNTŐ

Ha az USA-ban lennénk, jövőre vezethetne. Magyarországon már két éve szavazóképes korba lépett a Piár Futár a maga 20 évével.

Könnyű az embernek, aki ott ül a húsz év végén, és learatja a babérokat. Közben csak nyolc éve van benne, miközben elkezdni sokkal nehezebb lehetett a havi megjelenéssel és a szigorú lapzártással.

Nehéz a finanszírozónak, az iskola alapítványának, akinek mindig elő kell teremnie a pénzt, mert feladatának érzi, hogy legyen nyomtatott újság, legyen közösségépítő erő. Elszánt igazgatók voltak a nevelőszülei a lapnak, akiknek köszönhetően érettségire és egyetemre küldhető a PiFu. Merthogy így becézik az ország piarista iskoláiban, akár egy havert, aki évente négyszer körbelátogatja az intézményeket.

Könnyű a takarítóknak, akik gyakran az aktuális lapszámokkal bélelik a kukákat, mert nem látják, milyen irgalmatlan szerkesztői munka van egy-egy megjelenés mögött. Rengeteg szövegváltozat, egyeztetés, találkozás, levelezés, vita, helyesíráellenőrzés és persze a kiküszöbölhetetlen sajtóhiba.

Nehéz volt, amikor két borítónk is botránykeltőnek minősült, de mi nem a provokáció végett, hanem azért tettük mindezt,

hogy egy-egy problémáról nyíltabban beszélhessünk. Az volt a célunk, hogy pezsegen az élet a SzePi-ben. És néha tényleg mi voltunk a buborék.

Könnyű volt 2022-ben az év diáklapjának lenni, és megízlelni a sikert, megtapasztalni, milyen felérni a csúcsra, ami valójában csak az itteni utazás egyik állomása.

Nehéz volt áttekinteni, merre jártak a PiFu tudósítói 20 év alatt, de megpróbáltuk összegyűjteni egy interaktív térképen, amelyet QR-kódba csomagoltunk (köszönjük Mindszenti Gergőnek a munkát).

Könnyű azt mondani, hogy PiFu mindig lesz, amíg a szegedi piarista oktatás működik, de háború és infláció terhelte időkből a „mindig” felelőtlen kijelentés. Azonban merjünk egy kicsit felelőtlennek lenni, és ezzel együtt – akár a piarista zászlót a ballagáson – a felelősséget átadni!

Isten és rajta keresztül az alapítvány éltesse a 20 éves Piár Futárt! A sorsa a következő generáció kezében van.

Készítette: BZ

KI AZ A FÉRC SZEMES ÁRON?

Lapunk idén tölti be huszadik évét. Ebből az alkalomból a Piár Futár atyját, alapító főszerkesztőjét, díjnyertes címlapjaink tervezőjét, Mészáros Ferencet kérdeztük a lap múltjáról, jelenéről, kedvenc borítóiról és arról, merre sordorta őt az élet. Most már azt is elárulhatjuk, hogy nevének anagrammája Férc Szemes Áron, amelyet az impresszumokban olvashatunk.

Hogyan született meg a Piár Futár ötlete? Hogyan lett az ötletből médium?

2003. január elsején kerültem a szegedi piárba. Az akkori igazgató, Urbán József atya nagyon szerette volna, ha a korábban alkalmanként megjelenő Piár Tájékoz/Szepe Tájékoz című iskolaújság új erőre kapna. Mivel valamikor újságíróknak is tanultam, és volt jó pár év szerkesztőségi tapasztalatom korábbról, engem bízott meg ezzel a feladattal. Nagy örömmel és lelkesedéssel vettem bele magam a munkába. Viszonylag gyorsan, egy hónapon belül meg is jelent az első lapszám. Nagyon világos volt az iskolavezetés szándéka: havi rendszerességgel megjelenő közös fórumot teremteni a szegedi piarista közösségnek: diákoknak, tanároknak, szülőknak, öregdiákoknak és

a templomi közösségnek, a baráti körnek. Egy találkozási felületet szerettünk volna, ahol kapcsolódni lehet egymáshoz. Tehát akkor még kifejezetten nem diáklapot!

Hogyan dolgozott egy iskolai lap szerkesztője 2003-ban? Mi jelentette a legnagyobb kihívást?

Először a kistanárban volt egy jobb számítógép, amelyik elbírta a grafikai szoftvereket. De ott nagy volt a jövés-menés a fénymásoló miatt. Ezért átköltöztettük azt a gépet a Tesco felőli szárny egyik kistermébe. Amikor a művészeti iskola is elkezdett működni, megkapták irodának azt a termet, a Piár Futár pedig ismét költözött – immár véglegesen – abba a kisterembe, amelyikben most az orvosi szoba van. Később ez lett az ajándékbolt helye is.

Hamar szerveződött egy kis csapat a lap köré. Hetente tartottunk szerkesztőségi üléseket. Sok-sok diák és kolléga a szívügyének érezte a Piár Futárt. Az egészen különlegesnek számít, hogy az elmúlt húsz évben minden igazgató (pedig volt öt is!) elkötelezetten támogatta a lap megjelenését, megteremtve a technikai, személyi és anyagi hátteret. Nehéz időket él a magyar oktatás, ezért ez egyáltalán nem mindennapi dolog!

Egy szerkesztő számára a legnagyobb kihívás évtizedek, de lehet évszázadok óta ugyanaz: behajtani a cikkeket. Valahogy azonban mindig sikerült végül „a nyomdába kerülés előtti utolsó utáni pillanatban”. Eleinte tizenkettő, majd tizenhat oldalt sikerült megtölteni. Néha húszat is!

Mely írásokra, eredményekre vagy a legbüszkébb?

Nem hiszem, hogy elég lenne a hely a kiváló cikkek felsorolásához. Sok jó tollú diákkal büszkélkedhet a szegei piarista iskola!

A legnagyobb eredmény a 20. születésnap! Ez nagy dolog egy lap életében. Rangos, országos megjelenésű újságok sem mindig maradnak életben ennyi ideig. A második évtizedre nincs akkora rálátásom, mint arra az időszakra, amikor én voltam a lapszerkesztő. Jó, hogy egyre több diákot sikerült bevonnai a lap készítésébe. Így sokkal fiatalosabb, diákosabb lett: jobban megszólítja és kimozdítja az online világból a mostani tizenéveseket. Mindenképpen az utóbbi évek voltak a legsikeresebbek. A piarista közösségen kívül, országos hírnévre is szert tett a Piár Futár: 2019-ben második, 2020-ban pedig első díjat nyert „Az év diáklapja” megmérettetésen! Talán

arra lehetek a legbüszkébb, hogy amit húsz éve elkezdtünk, az ma is érték tudott maradni.

A Piár Futár védjegye lett a külső és a belső borító, amelynek tervezője máig te vagy. Mi a célod ezekkel a nagyon erős és provokatív címlapokkal? Melyik tartod a legütősebbnek?

Mindig érdekelt a kép és a szöveg kapcsolata. A kettő egymásra hatásából fakadó üzenet. Ez a műfaj néhány éve nagyon divatos lett: mémek formájában ellepte az internetet. A Piár Futár 2006 szeptemberétől jelenik meg önálló címlappal. Azt szokták mondani, hogy a jó címlap eladja az újságot. A fő cél a figyelem megragadása. Ha egy pár pillanatig elidőz fölötte az olvasó, elgondolkodik rajta, hogy „mi a szösz?”, akkor már elérte a célját. És nincs mindig valami nagyon átgondolt, mély mondanivaló. Leginkább játék ez! A szavak és a képek összeillesztése...

Vannak jól sikerültek meg gyengébbek. Beszédesebbek és kevésbé ütősek. És van egy-két olyan is, amelyik megosztó volt. Volt, akinek nem tetszett néhány. Úgy vélem, ez rendben van. Soha nem a provokáció a cél, de nem egyforma az ízlés. És a tűrőhatárok is mások. Naná, hogy vannak nekem is titkos kedvenceim is...

Melyik a négy kedvenc címlapod?

Jelenleg mivel foglalkozol? Miért tartod fontosnak, hogy az iskolától eltávolodva mégis piarista maradtál?

Az egyházmegyei fenntartású Szegei Keresztény Roma Szakkollégiumban cigány származású egyetemisták tehetséggondozásával foglalkozom. A piaristákhoz nagyon erősen kötődöm már több mint 35 éve. Több szálon is. Az egyik ilyen máig meglévő szál a Piár Futár...

HÚSZ ÉV LEGJOBB CÍMLAPJAI

Két népszerű közösségi oldalon lehetett szavazni arról olvasóinknak, hogy az elmúlt húsz év címlapjai közül melyek tetszettek nekik a legjobban. A Szepimemes Instagram-profiljánál és az iskolánk Facebook-oldalán található reakciókat összeadtuk, és ebből született a következő végeredmény.

1. HELYEZETT 103 SZAVAZATTAL

2. HELYEZETT 74 SZAVAZATTAL

3. HELYEZETT 70 SZAVAZATTAL

„AZÉRT SZERETEK TANÍTANI, MERT A TANÍTÁS SZÁMOMRA AZ EGYÜTT ALKOTÁS ÉLMÉNYÉT ADJA. HÁLÁS VAGYOK, HOGY AZ ANGOLÓRÁK LEHETŐSÉGET ADNAK ARRA, HOGY NAGYON SOKFÉLE TÉMÁRÓL TUDUNK BESZÉLGETNI, EZÁLTAL MEGISMEREM A DIÁKJAIM VÉLEMÉNYÉT, GONDOLATAIT. SEMMIVEL NEM ÖSSZEHASONLÍTHATÓ FLOW ÉLMÉNY!”
(NAGY MARIANN)

ISTEN HÉTFŐN REGGEL ÉS PÉNTEN DÉLUTÁN

Krabót Bertalannak, a 10. A osztály tanulójának és lapunk szerkesztőjének abban a megtiszteltetésben volt része, hogy 2023. április 29-én a Szentatya előtt tehetett tanúságot hitéről. Az ott elhangzott beszédét közöljük.

Kedves Szentatya! Kedves Fiatalok!

Krabót Bertalan vagyok, a barátaimnak csak Berci. Egy katolikus családban vagyok a legidősebb fiútestvér, és a szegedi piarista gimnáziumban töltöm napjaimat. Van egy nehézségem, ami ott is gondot okoz, és szerintem látszik is rajtam: meglehetősen izgulós vagyok, sokszor értelmetlen dolgokon stresszelek rengeteget. Nem egyszer fog el bénító aggodalom, akárcsak most, amikor a Szentatya előtt teszek tanúságot a hitemről. Tanúságot, hogy Isten és Jézus nem valami távoli mese-könyv szereplői, nem szuperhősök egy képregényben, hanem annál végtelenszer többek. Régebben ez az egész vallásos dolog távol állt tőlem. Egyszer-

rűen nem foglalkoztatott, sőt, nélküle akartam élni: nem akartam misére járni, a gyónást mint olyat értelmetlennek találtam, mondván: mi értelme utólag bocsánatot kérni? Nem értettem, hogy mi köze a pap meglehetősen elvont, bonyolult vasárnapi prédikációjának meg a mennyben üldögélő Istennek az én elég konkrét, mindennapi problémáimhoz. A szentek már mind fent vannak, ők nyertek, kivitték a játékot – én meg nem.

Aztán amikor épp hatszázhuszonötödik alkalommal találtam szembe magam a tinédzserkor problémáival, egy péntek este részt vettem életem első ministránsfoglalkozásán. Csodálkozva tapasztaltam, hogy habár sokat nevet-

tünk, ez nem jelentette azt, hogy bárki akárcsak egy pillanatra is komolytalanul viszonyult volna Istenhez, a megváltáshoz vagy a feladatunk fontosságához.

Aztán a többi jött magától: elsőáldozás, cserkészlet és legutóbb a bérmálkozás, ami eddigi életem csúcspontja volt. Az én történetem nem jelenésekről szól, hanem kitartó növekedésről.

Ezekre az összetartó közösségekre támaszkodva végül egyik lépésről a másikra sikerült megtalálnom a hitemet. Sikerült hosszú évek hullámvölgyektől sem mentes kitartó, apró döntéseivel eljutnom oda, hogy tanúsíthatom: Isten létezik és velem van! Nemcsak pénteken délután, hanem hétfőn reggel is, hogy Jézus nemcsak a zsenikért és az olimpikonokért halt meg a kereszten, hanem mindenkiért, mert minden embert – köztük engem is – végtelenül szeret, és mert mindannyiunk életének van célja, értelme. Köszönöm szépen.

MOSTANTÓL MI LESZÜNK ITT A GÓRÉK

A 11. évfolyam ballagókat búcsúztató beszédének szerkesztett változata.

Annyit gondolkodtunk, mit is mondhatnánk nektek, hogy ez ne csak egy ballagási beszéd legyen a sok közül, hanem egy kicsit több. Nemcsak elköszönni szeretnénk tőletek, hanem átadni a jókívánságainkat, és arra hívni, hogy emlékezzetek vissza az itt töltött éveitekre.

Annak ellenére, hogy a Covid sok értékes időt elvett tőletek és tőlünk is egyaránt, biztosan sok olyan élményt szerzettetek, amelyre fain lesz visszaemlékezni. Osztálykirándulások és programok, sportnapok, vízitúrák, lelkigyakorlatok, patrocíniumok és persze a reggeli misék, amelyeken még mindenki félig aludt.

Néhány nap múlva mindezek végleg csak emlékek maradnak, ugyanakkor nem kell, hogy szomorúak legyetek. Egy fontos korszak most lezárul, vár rátok a következő nagy kihívás: a valódi felnőtt élet. Elérkezett az ideje annak, hogy új dolgokat tanuljatok, új emberekkel találkozzatok, és megkeressétek a helyeteket a nagyvilágban, hogy pár év múlva legyen mit mesélni az első osztálytalálkozótokon.

Átvesszük tőletek a zászlót, és mostantól mi leszünk itt a górék... Ti most elmentek, de ne felejtsetek, az iskola kapui mindig tárt karokkal várnak vissza benneteket! Vigyétek magatokkal azokat az értékeket, amelyeket a piarista diákelet adott nektek. Kell még bátorság, kitartás és szerencse, de a céljaitok csak rátok várnak. Kívánjuk nektek, hogy bulizzatok sokat, élvezzétek az életet, és legyetek nagyon sikeresek a továbbiakban.

Zárásképp, útravalóul egy kedves kis idézet, amit Oogway mester mondott a *Kung Fu Pandában*:

„A tegnap már történelem, a holnap még rejtelem,
De a ma adomány, becsüld a jelent, mert jót jelent.”

Írták:

Bálint Viktória, 11. B, Fischer Márta, 11. C,
Szabó Hanna, 11. B, Révész Lilla, 11. A,
Takács Péter, 11. A, Szirmai Zalán, 11. C,
Venk Dániel, 11. A

„SZERETEM, AMIKOR – NEM A LÁZTÓL – CSILLOGÓ SZEMEKKEL FIGYELNEK A DIÁKOK. JÓ DOLOG, AMIKOR A SEGÍTSÉG CÉLBA ÉR, BÁRMILYEN TÉMÁBAN. AZT CSINÁLHATOM, AMIHEZ ÉRTEK: EMBEREKKEL FOGLALKOZNI, BESZÉLGETNI, RÁADÁSUL IDEGEN NYELVEN!” (KOCSIS ANDRÁS BALÁZSNÉ KIRÁLY TÜNDE TERÉZ)

EGY ÉLETEN ÁT TARTÓ SZERELEM RÖVID TÖRTÉNETE

A 12. A ballagási beszédének szerkesztett változatát olvashatják.

„Írjátok föl a neveteket, és azt a neveléses tény, hogy 7. A.” – hangzott el hat évvel ezelőtt ez a szívélyes fogadtatás. Azonban elérkeztük ahhoz a ponthoz, ahol már a megrendítő 12. A sem kerülhet fel túl sokáig a lapokra.

Ugyanis a mai nappal lezárul életünk egy szakasza. Aztán néhány nap múlva elkezdődik egy másik az érettségivel, még hozzá eddigi pályánk legbrutálisabb vizsgaidőszaka.

Páran egyetértünk azzal, amit oly sokan mondtak már nekünk: „Ezek életetek legszebb éveit!”. Néhányan pedig zsigerből rávágjuk, hogy „Az baj... Az elég nagy baj!”. De egy biztos: ez az iskola a lehető legtöbbet nyújtotta számunkra. Már csak az a kérdés, mennyire élünk ezekkel a lehetőségekkel.

Kipipálhatjuk az osztálykirándulásokat a rövid, családbarát 20 kilométeres hegyi túrákkal együtt. Páran megtapasztalhat-

ták a cserediákprogram szépségeit Spanyolországban. Botinak annyira megtetszett a külföldi élet, hogy az idei évét Amerikában tölti. A közösségi programoknak hála, ha valaki jól akarta érezni magát, akkor adott volt számára minden lehetőség.

Persze a tanáraink is hozzájárultak ahhoz, hogy emlékezetes pillanatokot szerezzünk a hat közösen eltöltött év alatt.

Először is köszönjük Boldog Zoltán Tanár Úrnak, az osztályfőnökünknek, hogy mindvégig kísért minket, és minden ügyben kiállt mellettünk, az osztálya mellett. Mindig biztatott minket, hogy sikeresek leszünk az érettségien. Ezért például Zsombinak az ülésrend kapcsán azt mondta, amikor nem volt hajlandó eleget tenni a kérésének: „Zsombor, maga annyira szereti ezt a helyet, hogy jövőre is itt fog ülni.”

Barkos Beáta Tanárnő például a rajz... bocsánat, a művészeti nevelés órák folyamán, ha magasnak tartotta az alapzajt, megkondította ikonikus gongját, és azonnal mindenki rá figyelt. Ha úgy tartotta kedvünk.

Emlékezetes maradt, amikor Seres Krisztina Tanárnő megunt angolóráján a beszélgetést, ezért ezt mondta: „Laci, if you don't stop talking, I'll give you a szaktanári figyelmeztetés.”

Természetesen a testnevelésórákat sem könnyítettük meg, a hat év alatt a mentősök egész jól megismerték az osztályunkat.

Rácz László Tanár Úr sem volt egy ideges típus, amikor egyik matekóráján veszélyes alakok fenyegették egymást az ablakunk alatt, nyugodtan elintézte annyival: „Beszélgetnek!” Az online órát egyszer félbeszakította, és azt mondta: „Mindjárt folytatom, csak lefőzők egy teát. Nagyon kívánom.” És hozzátette: „De szóljanak 10 perc múlva, hogy zárjam el a gázt!”

Az a bizonyos online oktatás... valaki vagy nagyon szerette, vagy nagyon utálta. Napról napra szélsőséges érzelmek változtak bennünk, akár csak egy hullámvasúton, vagy egy nehéz szerelemben.

Apropó, szerelem. Az évek során alakultak az osztályban szerelmi szálak. Ám hetedik osztályosan mindenki megszerezte az egyik, egy életen át tartó szerelmét: a földrajzatlaszt.

Ennek Tózsér Pál Tanár Úr volt a legnagyobb támogatója, aki úgyszintén hagyott bennünk maradandó emlékeket. Például a híres mondatait: „Vízszintesen tartod a lapod. Jobb felső sarokba írod a neved, bal felső sarokba a mai dátumot!” Illetve – bocsánat, Tanár Úr – a földrajzórák legjobb része a pontosan 100 g-os csokoládék voltak. „Bontsa ki, törje össze! Bontsa ki, törje össze!” – hangzott el minden egyes csokievés előtt a jól ismert mondat. És örökre beégett a retinánkba, amikor az egyik földrajzórán Bercit pusztán szeretetből fenékebe billentette.

Mindenki tudta, hogy amennyiben Keszeli Sándor Tanár Úr bármit is mesélni kezd, az úgy kell kezdődjön, hogy „Amikor Rómában tanultam...”. Ilyen előfordult az utóbbi években például hittanórákon. De ne aggódjon, Tanár Úr, örömmel hallgattuk az összes történetét, innen is köszönjük őket.

A hittanórákat kezdetben Zsódi Viktor Tanár Úr tartotta. Mindnyájan kívülről megtanultuk az egész teremtéstörténetet, amiből hetedikben feleltetett minket kétjegyes osztályzás szerint (egyves vagy ötös). Továbbá emlékszünk bölcs gondolatára is, mint amikor elmagyarázta, hogy az orrunkból kifolyó orrváladék igazából csak a nem használt agyunk. Vagy amikor a házi rend értelmében – miszerint a lányoknak nem lehet festett körmük – a következőképpen dicsérte meg valaki feketére festett körmét: „De szép a körmöd! Ezt én is megcsinálom kapálacssal!”

És végül, de nem utolsósorban a szerzetes tanárok sorából Galaczi Tibor Tanár Úr, az osztályfőnök-helyettesünk sem maradhat ki. Mindig figyelt a lelki egészségünkre, elvégre pszichológusként folytatja karrierjét. Így a pozitív hozzáállás jegyében megtanította nekünk, hogy az igeidők szemléltetésére szolgáló idővonal három része: tragikus múlt, szomorú jelen és kilátástalan jövő.

Ám mindnyájan tudjuk, hogy az osztály életében a legfontosabbak mi magunk, egymás (osztály)társai voltunk.

Az elmúlt hat év alatt egy olyan osztályközösségben tölthetjük napjainkat, ahol nyoma sem volt kiközösítésnek. Már az első napokban megtanultuk emberként kezelni egymást, és az utolsó pillanatig így viszonyulni a másikkal. De talán többek is voltunk, mint osztálytársak; már-már családtagok lettünk.

Az osztálykirándulások, lelkigyakorlatok és közös programok (mint az a bizonyos vodkailatúra sikerült osztálykarácsony) segítettek nekünk ebben és a felnőtté válásunk folyamatában is. Bátran mertük egymás előtt vállalni őszinte önmagunkat, és büszkék vagyunk rá, hogy egy támogató, segítő közösséget alkotunk. És igen, egymás segítésébe beletartozik a házi feladatok hatékony megosztása is.

Közösségünk erejét mi sem bizonyítja jobban, minthogy az egyik szalagavató táncunkat Berci és Ágota tanították meg nekünk. Ezek a próbák még közelebb hoztak bennünket egymáshoz. És persze tanárainkhoz is, akiknek két héttel ezelőtt még biciklis szerenádót adtunk. Néhány tanárunk és igazgatónő a házában látott bennünket vendégül – persze csak alkoholfmentes italokkal és egy alkoholszonda kíséretében, ami olyan volt, mint Columbo felesége. Mindenki tudta, hogy van, de sohasem látta senki. Osztályfőnökünk, Boldog Zoltán Tanár Úr egy *Boldog osztály* feliratú tortával is kedveskedett nekünk.

Már nem gyerekesek voltunk, amikor a meglepetés csokitortánkat fogyasztottuk. Inkább olyanok, mint az érett felnőttek. Elvégre érettségizni készülünk, megszerezni egy elismert igazolást arról, hogy érett vagyunk az életre.

Ady Endre is megfogalmazta, hogy Magyarország nem más, mint egy komország. Ha jobban belegondolunk, az érettségi is ilyen. Átsegít minket az egyik partról a másikra. Egy éles határvonalként elválasztja iskolás éveinket a munka vagy az egyetem világától. Mi, akik itt vagyunk, úgy döntöttünk, fel szállunk erre a kompra, és belevágunk a nagybetűs életbe.

Köszönjük mindenkinek, aki segített minket az elmúlt hat évben utunkon, és jóban, rosszban mellettünk állt. Hálásak vagyunk szüleinknek, hogy pénztárcájukat és idegrendszerüket nem kímélve segítettek minket az utunkon. A szeretetről már nem is beszélve. Köszönjük a tanárainknak, hogy még a nehézségek idején is megtartották óráinkat, és így nem maradtunk le magyarból a kortárs költészetéről. Hála és izgalom van bennük, ez a kettő együtt meg eléggé furcsa. De ez már a felnőtt élet komoly furcsasága. Reméljük, az érettségi ennél egyszerűbb lesz. Sok sikert kívánunk hozzá minden évfolyamtársunknak!

Zárásképpen, ha valaki nem értette a mondanivalónkat, neki Örkény Istvánt idéznénk szabadon: „Nincsenek buta emberek, csak rossz ballagási beszédek.”

Köszönjük a figyelmet! Laudetur Jesus Christus!

Írták:

Hidegkuti Ádám

Az írásban közreműködött, és a beszédet elmondta:

Besések Édua és Pécz Ágota

„EGYMÁSTÓL TUDUNK TANULNI. SZERETEM AZ ÉRTŐ, CSILLOGÓ SZEMEKET. INFORMÁLÓDHATUNK EGYMÁSTÓL A SZOMSZÉDOS NAGYÁRUHÁZ HELYZETÉRŐL.”
(ZSOVA TAMÁS)

VÍGJÁTÉK, KRIMI ÉS KATASZTRÓFAFILM

A 12. B ballagási beszédének szerkesztett változatát olvashatják.

Az élet kegyetlen. És a határidők még kegyetlenebbek. Nem is olyan rég feltettük a kérdést: Mi történt az elmúlt négy évben? A szepi 2023/B beszédére vonatkozó közvéleménykutatásának az eredménye: semmi.

Beszédet mondani a semmiről. Ez már valami. Egy igazi piaristának való feladat. De valamire mégiscsak megtanított az a rengeteg törtiesszé, vers- és novellaelemzés. Még hozzá arra, hogyan kell a semmiből várat építeni.

Rendben, ez egy kicsit erős megfogalmazás. Bár a Covid miatt kezdetben jogosan éreztük, hogy itt aztán az égvilágon semmi nem történt, végül hamar bebizonyosodott, hogy ez kicsit sem igaz. Igenis történtek dolgok, és ezek a dolgok annyira történtek, hogy akár egy sorozat is készülhetne belőlük. És íme a feladat: érveljen amellett, hogy a 12/B élete egyszerre volt vígjáték, krimi és katasztrófafilm! Kihívás elfogadva.

Kilencedik, első rész. Terminándor

2019 szeptemberében mindannyian megszeppelve léptünk át az iskola kapuján, még magunk sem tudva teljesen,

mit várhatunk az első epizódoktól. Ahhoz, hogy megtaláljuk a helyünket, szükségünk volt egy rendezőre. Mikor megérkeztünk, sokan és sokfélék, Mészáros Nándor Tanár úr kapta a nemes feladatot, hogy összeszoktassa a szereplőgárdát, és nem sokkal később Zakar Máté Tanár úr is csatlakozott a stábunkhoz. Un momento, és máris mi voltunk az egészen kiváló osztály, akik számára nincsenek súlykorlátok, és nem félnek kockáztatni, különösen kockázatos napokon.

Kilencedik, második rész.

De az élet olyan, mint egy doboz bonbon, nem igaz? Nézzük csak! Első bennalvás? Pipa. Patrocínium és osztályprogramok? Easy rider. Úgy tűnt, semmi sem fogja megzavarni ezt a tanévet... És akkor jött a plot twist. Egy katasztrófafilm-ben találtuk magunkat.

Kilencedik, harmadik rész. Volt egyszer egy KLASSZroom

Úgy tűnt, az erő végleg elhagyott minket. A Covid mint-ha csak arra várt volna, hogy elérkezzen az év, amikor össze kellene kovácsolódnia az osztálynak, derült égből csapott le ránk. Bár Angyal tanár úr még év elején tájékoztatott, hogy atomrobbanás esetén nyugodtan menekülhetünk a bunkerként is funkcionáló töriszertárba, úgy tűnt, ezúttal más játékszabályok lépnek életbe.

Az évad nem igazán alakult forgatókönyv szerint. Covidosztálynak lenni elég kellemetlen helyzet, és most nem csak egy beszédről van szó. De a vírus közösségekre gyakorolt hatásának elemzését hagyjuk a szakemberekre. Inkább tekintsünk be a kulisszák mögé, ahol nap mint nap heves küzdelmek folytak a Redmentával, Quizzettel, Zoomal, az aktuális internetszolgáltatóval, és még sorolhatnánk. Persze a tanáraink helyzete sem lehetett piskóta. Mert tudjuk, fárasztó lehet minden egyes alkalommal azért könyörögni, hogy valaki végre kapcsolja már be a kameráját, vagy legalább hagyjuk fent a monogramunkat, és ne állítsuk át Juanra, a lóra, bármennyire is vonzó az ötlet.

Persze nem ez volt az egyetlen kísértés a karantén során. Nehéz volt megállni, hogy a kémia tézénket ne a reggelink elfogyasztása közben írjuk meg, vagy hogy a főcítankönyvet a lehető legmesszebb helyezzük magunktól egyik-másik felelés előtt.

De egyszer minden rossznak vége. És jött a második évad. Egy új remény. Igaz?

Hát nem egészen. Egy új karantén, inkább. De semmi gond, kezdtünk belerázódni a dologba. Rácz László Tanár úr már fejfelé is ugyanolyan érthetően tartotta nekünk a zoomos fizikákat. Szép lassan a discordos bioszórakkal is megbarátkoztunk, ahogyan az László Imre Tanár úr unokáihoz illik. Két Berzsenyi-vers elemzése közben Keserű Tanár úr is bemutatott bennünket a halainak, és természetesen az edzésnaplókba beírt, Rockyhoz illő távokat is becsülettel lefutottuk.

Ebben az évadban drasztikusan csökkent a nézettségünk. A harmadik szezonnak valami nagy dobással kellett előállnia, hogy fenn tudja tartani a figyelmet. Ehhez már az is elég volt, hogy végre minden visszatért a normálisba.

Szóval a munka nem állhatott le, főleg nem tizenegyedikben. Időközben a szereplők jöttek-mentek, nekünk pedig egyre csak tágult az ismeretségi körünk.

Csizmadia Tanár úr óráin halmoztuk az élvezeteket, és élveztük a halmazokat. Később megismerkedtünk Ráróval, a tanár úr lovával, és a sok tudásért cserébe megpróbáltunk átadni neki (Tanár úrnak, nem Rárónak) a kövekből való toronyépítés művészetét. Visszatérő statisztaként tiszteletüket tették még poloskák, méhek és galambok is.

Innen köszönjük Károlyi Tanár úrnak, hogy bevezetett minket a magyar nyelv és irodalom érdekes, izgalmas rejtelmeibe, miközben gondosan ügyelt az osztályterem télen-nyáron történő megfelelő szellőztetésére. Különösen hálásak vagyunk a vázlataiért, és hogy a reggeli imákat a közreműködésével négyzetre emelhattük.

Köszönjük Szalóki Tanárnő hősiességét, akit se a törött láb, se a lukasórákba beiktatott röpke gyorstalpalók sem tartottak vissza attól, hogy a legfelkészültebben állhassunk az érettségi küszöbén. Boczor Tanár úr óráin a kollektív fuldoklás mestereivé váltunk, és bár kiderült, hogy kötelet mászni nem tudunk, viszont töretlen a lelkesedésünk, ha focizni, kosarazni, röpi vagy pinpongozni kell, akár mindegyiket egyszerre dupla órákon át.

Még ha nem is vagyunk mindannyian biológiaszenik, Keszeli tanár úr Árpi bácsi fánkjával hozta közel hozzánk a biológiát. A rövid fohászokkal lezárt keddi napok is sokáig fognak élni az emlékezetünkben. Különösen azért, mert érkezett a tizenkettedik.

Negyedik évad. A végjáték.

Halálos iramban kezdtünk készülni a szalagavatóra. Egy osztályvideó erejéig átmentünk krimibe, az osztálypénzzel kapcsolatban kiderült, hogy ha kicsi a tét, a kedvünk sötét, az osztálytáncunk kapcsán pedig kissé drámaivá vált a helyzet, de semmi gond, mert végre úgy tűnt, ez a vég egy gyönyörű barátság kezdete.

Persze a mi sorozatunk sem lenne teljes bakiválogatós különkiadások nélkül. Mi lenne ikonikusabb, mint az első osztálytúránk, ahol a nagy lelkesedés miatt az egész csapat egy nappal korábban ment ki a pályaudvarra. Ugyanezen a túrán derült fény arra, mennyire hasznos a Snapchat térképe, ha eltalálnánk veszni apokalipszis közben, és azóta már azon sem lepődünk meg, ha esőből és jégből minibalaton keletkezik az udvaron. Osztályunk tagjai megtanultak teleportálni két villamosmegálló között, és az évek múlásával már a laza húsz kilométeres túrák is csak rövid sétának tünnek. Felállítottuk a saját osztálykarácsonyfánkat is, ami kicsit ferde, kicsit hasonlít egy villámhárítóra... de a mienk. Évente kiállítás rendeztünk szinte az összes Tescóban kapható alumíniumdobozból, amely a második emeleti 2.2-es teremben jelenleg is megtekinthető. Horvátországba ugyan nem jutottunk el, helyette viszont kiruccantunk Vegasba, és Brooklynt is megjártuk.

Az érettségi? Nem esünk pánikba. Mészáros Tanár úr már kilencedikben elmondta nekünk, hogy a piarista család olyan, mint a maffia. És nem, nem kell azonnal a rosszra gondolni, nem az osztályfőnök úr a keresztapa. A piarista közösségbe való tartozás életérzéséről van szó, amit megtapasztaltunk az iskolában töltött négy évünk alatt. Ha bármikor is kétségbeesnénk, tudjuk, bátran fordulhatunk Kalazancsihoz, aki utunk minden lépését figyeli. Tanárainknak köszönjük, hogy velünk együtt küzdöttek a vírusban, és ami még lényegesebb, az iskolába visszatérve is segítettek behozni a lemaradásainkat. Hálásak vagyunk a kitartásért, legfőképpen Mészáros Tanár úrnak, aki még ebben a korlátolt térben is megszervezte nekünk minden lelki gyakorlatot és osztályprogramot. Különös tekintettel a közös filmezésekre.

De ami igazán fontos, nem fér bele pár percbé. Valaminek most vége, néhányunkban mégis lehet némi hiányérzet. Májris? Dehát még alig kezdődött... Az elvesztett hónapokat már sosem kapjuk vissza, viszont jönnek majd újak. Tudjuk, hihetetlen, de az érettségi után is folytatódik az élet. Mert ez még nem a finálé. Csupán egy évadzáró. És folytatása következik.

Írta: Juhász Ágnes

Elmondta: Németh Annamária és Szendrényi Borbála

„AZÉRT SZERETEK TANÍTANI, MERT EZ EGY TELJES EMBERT, KOMPLEX KÉSZSÉGEKET PRÓBÁLÓ HIVATÁS, ÁLLANDÓ FEJLŐDÉSRE SARKALL. A LEGSZEBB DOLOG NYOMOT HAGYNI VALAKINEK AZ ÉLETÉBEN, MIKÖZBEN TE MAGAD IS FOLYAMATOSAN TÜKRÖT KAPSZ A TANÍTVÁNYAIDTÓL.” (NEMES ZSUZSANNA)

AJÁNDÉK KISPOFÁK TANÍTÁSAI

A 12. C ballagási beszédének szerkesztett változatát olvashatják.

Kedves Egybegyűltek, engedjék meg, hogy bemutatkozzunk! Mi voltunk Zsóka néni kedvenc és utánozhatatlan gettós kispofák osztálya, a krémek krémje. A négy itt töltött évünk alatt megtanultuk, hogy a káosz ellen legjobban káosszal vehetjük fel a harcot. Így számos szép emlékre tettünk szert.

Megtanultuk azt is, hogy Tózsér Pál Tanár Úr óráin a lustaság és az igénytelenség néha még jó is lehet, eredményül megszámlálhatatlanul sok Milka csokit ehettünk büntetlenül óra közben. Emellett egész évben „boldog karácsony” volt velem, még a nyári szünet előtt is.

Angyal László Tanár Úr minden órán megtanította nekünk a magyar irodalom egyik legszebb művét... még a nyelvtanon is. Hamar rájöttünk, hogy Torma Gábor Tanár Úr egy Barcelonát éltető rigmus hallatán matekdolgozatunkat akár felfelé is kerekítheti. (Aki nem hiszi, járjon utána Konrádnál!)

Sportoszályhoz híven mi mindent a legkisebb energiabedobással próbáltunk elérni. Ez meg is látszott a jegyeinken, de ez senkit sem érdekelt, hiszen mi voltunk Zsóka néni fehér-galléros bűnözői.

Megtanultuk, hogy a szorongás az életünk lételeme, és ez normális, nem beszélve a sípszóról, amiről mindenkinek ez a csodálatos négy év fog eszébe jutni, hisz ez a dallam minden napjaink elengedhetetlen részét képezte.

Sajnos az első két évünkbe beleszólt egy világjárvány, de az erős osztálykohézióknak köszönhetően esélyt sem adtunk a COVID-nak, hogy szétszedjen minket. Egy felejthetetlen „hungis buli” után viszont ez majdnem sikerült a vírusnak, de a keménymagot még ez sem tudta megtörni. A megmaradt nyolc fős osztálylétszámmal is ugyanolyan kezelhetetlenek voltunk az órákon, mint előtte teljes létszámmal.

Első osztálykirándulásunkon biciklivel megjártuk a Sun Cityt és a Szikit. Hogy ne hazudtoljuk meg magunkat, egész úton énekeltünk, és próbáltunk nem meghalni a bicikliút közepén elhelyezett oszlopoktól.

A tizenegyedik év volt az első, amit végre végig tudtunk iskolába járni, ekkor kezdtünk el kibontakozni, tervezni a jövőnket, valaki nyelvvizsgát, más előrehozott érettségiket tett, illetve jogosítványt szerzett. Hozzátenném az utóbbihoz, hogy néhány ember mögé csak kettő Miatyánkkal és egy gyónással mertünk és merünk beülni, de legalább eggyel kevesebb hely maradt a Tesco parkolójában.

Elkezdünk készülni a bálra. Hamar tudatosult bennünk, hogy a *Táncoló talpak* megtekintése nem ad elegendő alapot ehhez, és ezt komolyan kell vennünk. Szinte elrepült a tizenegyedik évünk, egyik nap még az évnytón ültünk, utána meg már arra eszméltünk, hogy Horvátországba tartunk. Egy tízórás buszutat sikerült végigénekelnünk a sofőrök nagy bánatára. Lovranba érve első dolgunk volt belemenni a vízbe. Kimondottan viccesen néztünk ki, mikor a tizenégy fokos vízből lila szájjal jöttünk ki, és próbáltunk nem megfagyni. Ennek ellenére kétperces periódusokban a fiúk kitaróan búvároztak, emellett a napozóválogatottunk is bemutatkozott a par-ton. A többiek pedig várták a pillanatot, mikor nem figyel Zsóka néni, hogy szabályt szegve ugorhassanak a vízbe a stégről.

Ami számunkra is meglepő volt, hogy sikerült Tanárnőt egy túrázás során lefárasztanunk, ahol egy olyan kilátót kerestünk, ami valójában nem is létezett, mégis minden erőnkkel azon voltunk, hogy megtaláljuk. De legalább a fel- és levezető úton is egymásba kapaszkodva szenvedtünk.

Ezek után jött a sportnap, és legkisebb egóval állítom, hogy mi voltunk az „Arany nemzedék”, nem találtunk méltó ellenfélre, a többi osztály bánatára. Megnyugtatók mindenkit, nagyon finoman habzoltuk a győzteseknek járó nápolyit. Ekkorra az összes tanár kiismert már bennünket (és mi is őket), Zsóka néni nagyon jól tudta, hogy egy Erzsébet-utalványért cserébe bármire képesek lennénk. A többi osztályfőnök bánatára, esélyt sem adva másnak, mi mindent lefoglaltunk egy évvel hamarabb, hogy biztos a miénk legyen.

A sok lelki gyakorlaton való filmezés, barkácsolás vagy épp egy nigériai kispap hajának a simogatása szép emlékként marad meg a szívünkben. Ugyanúgy, mint Bartusz Péter Tanár Úr, akivel hamar egy hullámhosszra került az osztály, és csak hogy tisztázzuk: mi, a gettós kispófák voltunk, vagyunk és leszünk a kedvenc osztálya.

Jött a végzős évünk, a megkomolyodás éve... állítólag. Ki is használtuk ennek számtalan előnyét az év során, például bennünket biztos nem láttak soha sorban állni az ebédlőben, mivel mi végzősök voltunk. Elmentünk életünk utolsó osztálykirándulására, a Balatonra. A végig zuhogó esőben és a bokáig érő vízben a lányokkal együtt hatalmasat amerikaifociztunk, igaz másnap olyan izomláz volt a lábunkban, hogy járni alig tudtunk. Emellett az éjszakákba nyúló kártyapartik, a sütögetések, a reggeli készítése az egész osztálynak feldobta a napjait.

Elkezdünk komolyodni: első megmérettetésünkön, a bálón megmutattuk, hogy mire is képes egy sportosztály. És hogy önbizalmunkat még tovább növeljük, mi voltunk az az osztály, aki megtáncoltatta Zsóka nénit. Sajnos a Tanárnő lelkesedése nem tartott ki az afterig, ennek ellenére mi nagyon jól éreztük magunkat, és buliztunk egy nagyot, talán utoljára így együtt.

Ezek után már mindenki egy célra összpontosítva érkezett a célegyenesbe, és most ennek a hosszú időszaknak a végéhez érkezve állunk vagy ülünk itt, és azon gondolkozunk, vajon tudunk-e még valamit kihozni magunkból, vagy mi az, ami ebből az osztályból, ebből a közösségből marad nekünk. Hiszen visszagondolva erre a négy évre, felidézve az emlékeket, mindig megfordul az ember fejében, hogy mit visz magával innen.

Annak ellenére, hogy nem töltöttünk itt négy egész évet, úgy gondolom, rengeteg minden történt velünk, és talán pont emiatt a csonka négy év miatt próbáltuk meg még jobban kihasználni a maradék időt, és egy osztállyá, közösséggé érnünk. Ha azt mondanám, hogy nem voltak vagy vannak konfliktusok, vagy hogy mindenki barátja mindenkinek, az hazugság lenne. És Zsóka néni most ne essen kétségbe, de még klikkek is kialakultak (pedig nagyon küzdött ellene). Viszont ha ezek a konfliktusok, avagy Zsóka néni szavaival élve „*kellemes kis ütközések*” nem lettek volna, akkor nem tanultunk volna meg érvelni, szembenézni egy problémával, és megoldani egy vitát vagy akár egy nézeteltérést. Ebben azért a Tanárok is nagyban szerepet játszottak, hisz a velük való csetepaték (amiből volt egy pár) fejlesztették a képességeinket.

Talán a beszéd végére körvonalazódhat, hogy kevés olyan pillanat volt, ami nyugodt lett volna, és ez az energia, amit Zsóka néni is árasztott, és ránk ragasztott, remélem, kitart az elkö-

vetkezendő évekre, mert így bármivel szembe tudunk nézni. Reméljük, hogy örökké a szívébe zárt minket, mint az „*ajándék kispófákat*”, mert nekünk felejthetetlen élmény volt ez az időszak. Ha megkérdezik tőlünk, hova jártunk, büszkén fogjuk kihúzni magunkat, hogy a „*szegedi piaristába*”, és reméljük, hogy a tanáraink is egyszer hasonlóképpen büszkék lesznek ránk.

Járjanak a fejetekben Usain Bolt szavai az érettségi előtt, aki azt mondta: „*Az aggodalmaskodás sehova sem vezet. Ha úgy méész egy fontos eseményre, hogy idegeskedsz, már vesztettél. Eddz keményen, fuss a lehető legjobban, a többi pedig menni fog magától!*” Fogadjuk hát meg a tanácsát, a többi pedig menni fog magától!

A beszédet Kárász Szimonett, Mazurák Ivett, Mikuska Milán, Prezenczki Nelli és Szilágyi Balázs írta.

Elmondta: Mazurák Ivett és Mikuska Milán

Harmat Csongor: A ballagókhöz

A kollégiumi ballagáson hangzott el a következő, néhol archaizáló, néhol ironikus vers, amelyet szerzője lapunknak is felajánlott közlésre.

Ennyi csillogó szemet!
S mégis mint utolsó kenet
Eljött a nagy pillanat!
Végzős diák! Légy szabad!

Felfelé nézz! Ne add fel!
Ó, hány botrány, kétely kell,
Hogy mindnyájan megérjete,
Hisz' itt az ideje, felnőjete.

Az ég majd megáld titeket,
S nem hagy rosszat, semmilyen!
S ha állni kell a sarat:
Írd fel: ki mint vet, úgy arat!

Piarista diáknak,
Ki örök tagja az iskolának,
Bármikor szabad jönnie,
Még ha el is fogyott kölnije.

Oh, mily' büszke vagyok rátok!
Ti öszves próbát is kiálltok.
Hajóztok az Élet tengerén,
Véges végig a Föld kerekén.

Ne bánkódj, s ne sopánkodj!
Naptól, éjtől csak vidámodj!
Messze integet már kezéd.
Végzős diák! Isten veled!

„AZÉRT SZERETEK TANÍTANI, MERT ITT GYAKRAN MEGTÖRTÉNIK A CSODA. LEHET AZ EGYETLEN PILLANAT, EGY TEKINTET, EGY SZÓ VAGY MONDAT. ILYENKOR ÉRZEM, HOGY »MOZDUL BENNEM A LÉLEK.« (TORMA GÁBOR)

Harmat Csongor

Csók a családnak!

Mert a tinik kora a legszebb, mi? Hadd tegyek fel néhány kérdést... Nyitott már rád a saját anyád, miközben épp málnásban jár a medve? Vagy rúgtál már focilabdával fejbe bicikliző öregembert, és mindezt az apád közreműködésével? Esetleg borítottál már kémenyt a szomszéd tyúkjaira az öcséddel? Hölgyeim és Uraim, engedelmükkel, bemutatom a családom.

Kezdjük apámmal. Régebben ő volt a tökéletes apa számomra, bár mára már nem érzem annak. Hiába tanított meg arra, hogy kell csevapot sütni, a hús fele belepotyogott a hamuba, talán apám mutogatása miatt vagy azért, mert a lángoló zsír lepörkölte a szemöldököm. És bár szívesen beszél a nagy, jugoszláv sorkatonaságról és a mai fiatalok töketlenségéről, tud ő is hülyeségeket

csinálni. Próbáltunk már pecázni, de hol én borultam bele székestül a kanálisba, hol ő. Nem sok türelmem volt ezekhez a dolgokhoz – de neki se. Viszont egyszer kimentünk a ház elé focizni. Sütött a nap, felhők úsztak az égen, madarak csicseregtek, és a nyugodt, városi csöndet egy „Csongi, te hogy a tökömbe nem látsz egyenesen?” üvöltés törte meg a legközelebbi rózsabokorból. Iga-

zából csak az apám kopasz fejről viszatükröződő napfénytől nem láttam rendesen. Kidobta a labdát, megpatintotta, és megtúzta. Mögöttem épp egy tati jött pónibiciklin, gyökettővel. Tudjátok, mint a lassított film. Repül a labda, ki tudja, hol áll meg? Ki tudja hol áll meg, s kit hogyan abál meg? Szemértékkel megállapítottam, hogy nem fogja eltalálni az öregurat, de tatikánk felbandzította a labda irányába, és turbó üzemmódban elkezdett repeszteni, úgy a maga módján, hogy nehogy eltalálják. Mint aki gyorsítót vett be. De szegénykém nem hallotta, hogy szólnunk. A labda szállt, a tati feje koppant, majd biciklistül belefordult az árokba, a meggyfa alá. Kijött a nagybátyám, ebédelni hívott bennünket, amikor meglátta, hogy a fa alatt fekvő szenior dézsmálja a szomszéd termését.

– Papikám, ne csemegezzen, kend, nem érik még a meggy! – mint később kiderült, ő a polgármester apja volt.

Vagy ott van anyám. Anyám a világ legaggódóbb embere. Kedvenc kérdései közé tartozik bármi, ami a barát-nőről szól, vagy olyan dolog, amivel nemhogy engem, de még a Tiszát is kihozza a sodrából. Hullik is a hajam. Tizenhat évesen. De sosem úszom meg ezeket a dolgokat. Az is külön műfaj, hogyan találkozott anyám és a barát-nő, amikor az utóbbit elhívtam koszorúspárnak.

Akkortájt ért a barack, hát női őszám úgy döntött, idén lekvár lesz pálinka helyett, ami már önmagában megveendő bűn. Na, fesztiválról elhívtam a leányzót, hogy odaadjam neki a meghívót. Éjszaka, a csillagos ég alatt próbáltunk beossonni a házba. Hát gondolta volna a fene, hogy anyám a nyári konyhában baracklekvárt főz. De értitek, hajnali 2 órakor! Meglátott minket, rögtön megismerkedtek, aztán látom, hogy jó édesapám megjelent egy szál gatyában a teraszon elszívni egy szál cigit. Még csak ez hiányzott! Családi összejövetel az udvaron éjnek idején. Invitáltak egy italra, bementünk, aztán kikísértem. Legalább szóba állt velem azután is. Sőt mi több! Összejöttünk. Ezután anyámnak sikerült másfél órás masterclasst tartania a tinédzserek nemi életének elméleti részéről, hat könyvvel. Körülbelül a felénél felhorkantottam. A „Mi történik velem?“, a „Mi fán terem a szex?“, a „Tini leszek, mit tegyek?“ és egyéb címek elolvasásakor teljesen elvesztettem a kreatív, találó címadás iránti reményem az emberiségben. A „Nemi örömszerzés enciklopédiája“. Tudtátok, hogy van ilyen?

Vagy öcsém. Öcsémről nem tudok túl sokat mesélni. Hát két keze van neki is, mind a kettő bal. Fel tud bukni egy darab fában is, és szeret veszélyes dolgokat csinálni, bár ő abban a hitben él, hogy profi akrobata, és nem esik bele a gödörbe. Ó, dehogynem! Sőt! Muszáj neki! Mindig velünk, nagyobbakkal gengelt. Nem szerettem, hogy ott van, de muszáj volt elfogadnom. Hihetetlen beszólásai voltak. Velünk csevegett még egy vastagcsontozatú srác, akivel nem szerettünk viccelődni, mert nekiugrott az illetőnek. Annyi köbméter

volt, hogy rendszámot kellett volna hordania. Na, öcsém beszólt neki, hogy hánys a melltartója. Durr, kapott egy pofont, de ő olyan lelkes ember, hogy felkelt, és megint odaállt a srác elé. Kérdeztem tőle, hogy „Ember, mit csinász?“, erre csak hüppögve azt mondta, hogy „A papbácsi azt mondta, hogy ha megütnek, oda kell tartani a másik arcunkat is...“ De segítettem neki. Rendes tesó akarok lenni vele is, úgyhogy hozzá kell tennem, aznap a dagadt srác is két lila folttal az arcán ment haza, én meg bordázódásokkal.

De van egy húgom is! Igazi diktátor. Valamikor ijesztően kedves, máskor meg egy brutális szadista. Öcsémet szokta gyepálni, én általában kimaradok. (Hála az égnek!) Amikor a kanalizációt ástam az udvarban, megjegyezte, hogy azért vagyok csuromvíz, mert könnyesre nevettem magam. Néha megbánt, ám megbocsájtok neki. Nincs más választásom. Szereti például még rátenni a széket a lábujjamra, vagy bájdorongom gyümölcsseit megküldeni egy fagyott narancssal, miközben ártatlanul filmezek, esetleg lapáttal hátbavágni, de amúgy jól kijövünk egymással. Leköhögte a laptopom tejjel, ami rögtön elromlott, de a legrosszabb tette mégiscsak az volt, amikor a házban található utolsó vécépapírgurigát kifestette, és nem volt szabad használni. A papírsebkendőkből meg ablakdíszeket vagdosott ki. Kemény idők voltak, de túléljük.

Őszintén szólva néha erősen elcsodálkozom, hogyan lehetek ilyen emberek mellett még épelméjű. A család a legfontosabb! Csak erről a dologról kizárólag a Jóisten tudja, hogy áldás vagy átok. Mindig keresztbetesznek nekem, amikor hétvégén egy húzós hét után hazaérek, és ha nem, akkor majd legközelebb biztosan, hiszen ahogy az Írásban meg van említve: a jó megvár, a rossz meg nem megy el.

*Harmat Csongor fenti írásával
a Vajdaságban rendezett
Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének
döntőjén I. helyezést ért el.
Gratulálunk hozzá!*

Petrovszki Ramóna: Nincs öröm, se mámor

*József Attila Tiszta szívvel
című verse alapján*

Nincs öröm, se mámor,
Se baj, se kámfor,
Se remény, se oltalom,
Se jó szó, se szóanalom.

Kezdetből fogva nem szeret
Még az sem, kinek kellene.
Szép jövőmet akarom,
Rossz múltamat takarom.

Ha ismered, szereted.
Ha nem, hát ne keresd.
Szívem, lelkeim odaadom,
Összetöröd, megragasztom.

Pihenek és meggyógyulok,
Erős leszek, elindulok,
S egyszer majd virág nő
Bíbor színű szívemből.

Tatár Boglárka: Hiányzó

egy padosor
négy diák
három haver
egy hiány

üres a pad
valaki otthon maradt
jön be az ofó
épphogy sírva nem fakad

pár szó és mindenki tudja
csend csend a teremben
egy két könnycsepp
pár kósza gondolat

jön a kérdés
mi lett volna ha?
ha figyelünk ha féltjük
ha van még időnk

miért nem addig
addig amíg itt volt?
miért csak most?
mikor már

nincs számára holnap
csak a hiány

„AZÉRT SZERETEK TANÍTANI, MERT SZERETEM LÁTNI A DIÁKOK CSILLOGÓ TEKINTÉ-
TÉT, AMIKOR MEGÉRTENEK VALAMIT, ÉS MERT SZERETEK HOZZÁJÁRULNI AHHOZ,
HOGY MINDENKI ELÉRJE A CÉLJAIT, ÁLMAIT.” (JERNEI GABRIELLA)

FONTOS-E A PÁPA ÉRINTÉSE?

A Forrás pont többnyire zenés dicsőítésből állt, tulajdonképpen egy hatalmas koncert volt, ami megalapozta a hangulatot, és segített átszellemülni. Számomra a Szentatyá egy leírhatatlanul bölcs, megértő, kikezdehetetlen ember.

Amikor megjelent az intézményben, meghatározhatatlan mértékben ujjongtunk és tapsoltunk. Kissé olyan érzés volt, mint amikor egy nagyon híres embert fogadunk, de igazából ez egyáltalán nem jó hasonlat. Ugyanis Ferenc pápa egyáltalán nem celeb. Lénye az egész fölött áll, és valami sokkal megfoghatatlanabb, szentebb ennél. Magyaros táncokkal üdvözölték, kapott egy Rubik-kockát, Tokaji aszút; a magyarság kincseivel próbáltuk felruházni.

Őszintén szólva a beszédéből nem sokra emlékszem. Nem a szövegre koncentráltam, hisz azt bármikor vissza-kereshetem, sokkal inkább arra, hogy milyen hatással van rám. Ami a legmélyebb nyomot hagyta bennem, az nem egy konkrét mondat volt, hanem egy lassan gomolygó kusza és homályos érzés, ami a tanúságtételeknél tört rám. Talán a legjobb kifejezés ez: szembenéztem önmagammal. Ez egy fájó dolog, hisz nem vagyunk tökéletesek, de engem erősebbé tett.

A négy fiatal kiállt egymás után a színpadra, elmondta, hogyan találta meg Istent, és megvallotta, hogy ő ezt

Lépj ki a komfortzónádból! Lépj oda ahhoz is, aki a perifériákon van! Az egyház missziós küldetése mindenkit érint. Úgy hirdessük a hitet, ahogy egy fáklya gyújtja meg sorra a többi fáklyát! A felhívás Ferenc pápa magyarországi látogatásakor hangzott el, amikor a Szentatyá 2023. április 28-án a Papp László Arénában a Forrás pont keretein belül találkozott több mint 11 ezer fiatallal, másnap délelőtt pedig a Kossuth téren celebrált misét.

büszkén vállalja. Az első tanúságtevő Krabót Bertalan volt, iskolánk 10. A-s tanulója. Felfoghatatlan élmény volt azt a fiút kint a színpadon látni, 11 ezer ember előtt, akivel ugyanarra a szerda délutáni diákszínpadra járunk.

Gyakran félbeszakították éljenzések és tapsviharok. Magával ragadott a mondanivalója. Az egész szegedi piarista csapat melle dagadt a büszkeségtől. A fénypont pedig az volt, hogy kezet fogott személyesen a pápával. (A pesti piárban emiatt sok-sok ember akart parolázni vele.)

Miközben ez a hihetetlen dolog történt, bennem egészen más érzések kavargtak. Keserédes kérdés fogalmazódott meg bennem egy pillanatra: „Én hogy juthatnék ki oda?” Elfogott a vágyódás, én is szeretnék Ferenc pápával kezet rázni, beszélni, találkozni vele. Ha viszont minden ember kiállna Ferenc pápa elé, és csupán egy percet töltené kint, akkor sem lenne elég a rendelkezésre álló idő.

Akkor mi értelme? Miért jöttem el, ha csak távolról nézhetem, miközben más képes élni a lehetőséggel, és közelebb kerülni hozzá? De rájöttem, hogy igazából a vallás középpontjában nem ő áll. Ő is egy kapu, egy nagyobb fáklya, aki megvilágítja az utat a Szentháromságban jelen levő Krisztus, a Szentlélek és Isten felé.

Ha belegondolunk, Isten minden ember mellett ott van. Isten mindenkiel személyes kapcsolatot ápol. Ha Ő a csúcs, Őhöz akarunk eljutni, akkor miért panaszkodok, hogy nem az egyik fáklya mellett vagyok, ha bennem van a tűz? Ha Isten mindenütt velünk van, mindenkit szeret, mindenki mellett áll, nem is kell bizonyítanom

senki másnak, hogy mit hiszek, mert már megvan mindenem.

Krisztus sem tudott fizikailag mindenkiel találkozni. Azt valljuk, hogy kereszthalála után ott van minden emberrel, csakúgy, mint Isten.

Láttam magam előtt, ahogy az emberi természetem és a lelkem – ami tulajdonképpen az isteni én – egyszerre van jelen bennem, és egymással összefonódva léteznek. Ha abból indulunk ki, hogy ezen a fizikai síkon létezőnk, akkor szükségünk van egy kézzelfogható kéregre, ami biztonságban tartja a lelkünk itt.

Úgy látom, az emberek a hétköznapjaikat szétválasztják a hittől, pedig szervesen összetartoznak, csakúgy, ahogy a lelkünk a testünkbe van zárva. Ferenc pápa azt mutatta meg nekem, hogy mind a kettő a részem, és a helyett, hogy emberi gyalogságaimnak alávetném magam, kerekedjek felül, fogadjam el, és szeressem magamban ezt. Hisz Isten is így szeret, aki a saját képmására teremtett bennünket.

Ezek után teljes lélekjelenléttel tudtam befogadni azt, amit Ferenc pápa közvetített felénk: hogy mennyire jelentős a fiatalság, és Krisztus milyen közel van hozzánk. Motiválnak éreztem magam, bátornak, én is egy kapu-vá szerettem volna válni, aki Jézushoz vezet, nemcsak az egyházban, hanem bármilyen egyszerű területén az életnek. Ezáltal köszönöm meg mind a Szentatyának, mind Istennek és természetesen Bercinek is ezt a felismerést. Nem itt ér véget a hitem története. Kilépek a nagyvilágba, és egyetértek vele: „Aki mer, az nyer”!

Jójárt Rebeka, 10. B

Mintha egy filmben lettünk volna

Tavaly októberben Spanyolországban jártak a 10. évfolyam tanulói a Covid idején megszokott, de ennek ellenére hagyományosnak mondható cserediák-program keretében. Négyüket kérdezte élményeikről Szabó Zafi.

Mi a legszebb élményed?

Csiszár Csenge, 10. C: A legszebb élményem a szombati nap. Evanak (a cserepartneremnek) és focicsapatának focimeccse volt. Nem mondták, hogy hova megyünk, csak felültünk a buszra. Az úton nagyon sokat meséltek, elmondták, mit szeretnek Spanyolországban, mutattak képeket, zenéket, táncoltunk flamencót, megtudtam titkokat, meséltek a kapcsolataikról. Amikor már majdnem odaértünk, kinéztem az ablakon, és megláttam az Alborán-tengert. Mint később kiderült, a focipálya a tengerpart mellett volt. Miután a meccs véget ért, lementünk a tengerhez, visszafelé pedig buliztunk egy nagyot.

Kiss Bella, 10. B: A legszebb emlékemet nagyon nehéz meghatározni, mivel temérdek csodálatos élményem volt. Ha mégis ki kellene egyet emelnem, akkor azt említeném, amikor a magyar csapattal voltunk a tengerparton. Pont Jankával és Zsuzsival sétáltunk a napsütésben a homokos partszakaszon, köveket szedtünk, és az élet nagy kérdéseiről elmélgedtünk. Egyszerűen maga az érzés olyan felemelően nyugodt és boldog volt, mintha csak egy könnyed pihe szállna lelassítva a víz felszínére.

Salánki Martina, 10. A: Nekem több legszebb élményem is van. Például a megérkezés vagy amikor a családdal kirándulni mentem, amikor a párom barátaival lehettünk, és együtt nevehettünk teljesen random dolgokon.

Verebély Ákos, 10. A: Talán nem kedvenc élmény, de a naplementézés egyértelműen kiemelkedik. Felmentünk a város fölé magasodó egyik hegyre, ahová jó korán odaértünk, úgyhogy legalább 2 órát vártunk, de kellemes volt a társaság, és a naplemente minden várakozást megért. Kattogtak is a kamerák.

Milyen volt a családdal? Könnyen megértettétek egymást? Angolul vagy spanyolul beszéltek?

Csiszár Csenge, 10. C: A saját családomhoz nagyon hasonló családot kaptam. Hasonló napi rutin, edző apuka, az összes gyerek sportol és egyéb dolgok. Mikor megérkeztem, nagy mosollyal fogadtak. Az anyukán kívül mindenki tudott angolul, vele próbáltam spanyolul beszélni, úgyhogy a kommunikáció szinte zökkenőmentes volt. Az apuka kívülről fújta Granada történelmét, úgyhogy megpróbált kisebb-nagyobb sikerrel minden információt átadni a városnézések közben. A cserepartneremnek volt egy ikertestvére és egy nővére, velük is gyorsan megtaláltam a közös hangot. A családdal máig tartom a kapcsolatot.

Kiss Bella, 10. B: A családdal a kezdetekben egészen nehéz volt magam megértetni, de szerencsémre Eduardo apukája jól beszélt angolul, viszont az anyukája nagyon törte a nyelvet, és ez okozott pár galibát.

De összességében a velük töltött idő minőségi volt, nagyon kedves, segítőkész és megértő családot kaptam.

Salánki Martina, 10. A: Imádtam a családdal lenni. Szinte mindig megértettük egymást. Általában angolul beszélgettünk, de volt, amikor megpróbáltam megérteni őket, szóval párszor spanyolul is próbálkoztunk. A legszebb pillanatom velük az volt, amikor utolsó napon kijelentették, hogy mostantól a családjuk része vagyok.

Verebély Ákos, 10. A: A család nagyon kedves volt, mindig próbáltak a kedvemben járni. Amikor először találkoztunk, természetesen étellel vártak, felkínáltak egy olyan menüt, amit az iszlám vallás követői is ehetnek – ekkor tudatosult bennem, mekkora kulturális különbség van a két ország között. Nyelvtudás terén az apa nagyon lelkes volt, az anya egy kukkot sem beszélt angolul, de mindig volt nála Google Translate, úgyhogy meg tudta értetni magát. Három testvér mellé kerültem, a legfiatalabb beszélt a legjobban az angolt, az én diáktársam kissé erős akcentussal beszélt, de vele is megértettük egymást.

Mi az, ami számotokra nagyon különleges volt?

Csiszár Csenge, 10. C: A hegyek, a tenger és a forráság. Mind olyan volt, mint egy álom. Október közepén 30 fokban a tengerparton ülve olyan érzés volt, mintha egy film elevenedett volna meg körülöttünk. Különleges volt megismerni rengeteg új embert, az eltérő kultúrát, a várost, de még a másik osztályba járó embereket is.

Kiss Bella, 10. B: Számomra lenyűgöző volt, hogy a korunkbeli spanyol gyerekek milyen nyitottsággal és felszabadultsággal fordultak felénk, mivel Magyarországon nem teljesen ezt a hozzáállást tapasztalom.

Salánki Martina, 10. A: Az ételek. Például sosem gondoltam volna, hogy ott a tortilla nem az, amit itthon ismerünk. Ha már az ételeknél tartunk, akkor azt is meg kell említenem, hogy a spanyolok rengeteget esznek, szinte bármit, bármikor, bármilyen mennyiségben. Rengeteg szabadidejük van, és mindig partikat szerveznek. Utolsó különlegesség: rengeteget tudnak aludni.

Verebély Ákos, 10. A: Spanyolország ugyanabban az időzónában van, mint mi, de a valós idő nem ugyanaz. Ebből olyan furcsa esetek következnek; hogy a „napnyugta után csak egy órát kapsz a városban” azt jelenti, hogy 10-kor elgondolkodunk a városban, hogy mi lesz a vacsora, iskolába pedig októberben is sötétben mennek, hisz az ugyanúgy 8-kor kezdődik.

Milyen különbségek tűntek fel a magyar és a spanyol piarista iskolák között?

Csiszár Csenge, 10. C: A leckék túlnyomó többségét online kapták. Csak egy-két füzetet láttam, illetve nem sokat tanult a cserepartnerem, amíg ott voltam.

Kiss Bella, 10. B: Az igazat megvallva egy órán sem tudtunk részt venni, mivel mi programokon voltunk. A diákpárom azt mesélte, hogy nekik vannak kötelező szakköreik, ami neki pont a robotika volt.

Salánki Martina, 10. A: Az ottani piarista iskola sokkal könnyebbnek és rugalmasabbnak tűnt órák szempontjából. Egy nap 5 órájuk van, és mindig fél 3-kor végeznek. A párom elég sokat tanult, bár a matek sokkal könnyebbnek tűnt. Ők csak a fontosabb dolgokat veszik, amiket egy átlagembernek ott meg kell tudni csinálnia. Sokkal lazább az ottani oktatás, mint a miénk.

Verebély Ákos, 10. A: Az osztályok nagyjából feleakkorák, mint nálunk. Egy óra kb. 60 perces, és nincs szünet az órák közt, leszámítva egy félórás nagyszünetet, ebből adódik, hogy mindennap 14:30-kor végeznek.

A csereprogram az Európai Unió támogatásával valósult meg.

Az Európai Unió támogatásával

„KÖZÉPISKOLÁS KOROMBAN KÉT DOLOG ÉRDEKELT, AMELY A PÁLYAVÁLASZTÁSOMAT BEFOLYÁSOLTA: A FIZIKA ÉS A VERSMONDÁS. A TUDÓS LÉT TÚL ZÁRT, A SZÍNÉSZET TÚL NYITOTT NEKEM, A KETTŐ KÖZÖTT FÉLÚTON VAN A TANÁRSÁG. FIATALOK KÖZÖTT TÖLTVE AZ IDŐM NAGY RÉSZÉT, LÉLEKBEN MAGAM IS FIATAL LEHETEK. EZ A LEGFŐBB OK, AMIÉRT TANÁR MARADTAM.” (VINCZE SZABOLCS)

NEM VOLTAK ÚGY BEFESZÜLVE, MINT MI

Mi az, ami Önök számára nagyon különleges volt?

Jernei Gabriella: Számomra nagyon különleges a vendégszeretet, mellyel a spanyolok fogadtak minket, illetve a közös piarista lét nagyon erős kapcsolatot teremt a két kultúra közt. Így minden találkozás olyan, mintha nem félévente egyszer, hanem csak előző nap találkoztunk volna.

Tóth Károly: A spanyolországi út minden pillanata számomra nagyon különleges volt. Az elindulás előtt, amikor szóba került, hogy kísérő tanárként mehetek Spanyolországba, először nemet mondtam, mivel megijedtem az ismeretlen világtól és a nyelvi akadálytól! Egy-két nap gondolkodás után azonban elfogadtam a felkérést, mivel néhány tanuló az osztályomból is utazott a cserediák-programra. Ez az út nagy ajándék volt nekem, hiszen most volt az első repülésem, először úsztam tengerben, gasztronómiai különlegességeket kóstolhattam, valamint a granadai piarista iskola néhány nagyszerű pedagógusával megismerkedhettem.

Zakar Máté: Elég sok van, így nehéz egyet kiemelni, de talán a tengerpart. Nagyon szép volt, homokos és kavicsos. Emléknek még azt mondanám, amikor együtt fürödtünk. Jó idő volt, a víz is egész melegnek tűnt, és mindenki bejött a vízbe. Búvázkodtunk, néztük a halakat a búvárszemüveggel, együtt mozgott a csapat. Ahogy a hullámok mozogtak, úgy mozgott a csapat is.

A diákoknak könnyen sikerült beilleszkedniük? Önöknek mi volt a legszebb élményük, legemlékezetesebb pillanatuk?

Jernei Gabriella: A legszebb és egyben legmeghatóbb élményem a búcsú pillanata volt. Amikor elindultunk busszal a reptér felé, a spanyol diákok integetve futottak a jármű után, a magyar fiatalok pedig könnyes szemekkel néztek a spanyol diákok után.

Az egyhetes út alatt a diákoknak sikerült beilleszkedniük az idegen kultúrába. A párok annyira megkedvelték egymást, hogy nehéz volt a búcsúzás.

Tóth Károly: Igen, úgy láttuk, elég könnyen sikerült a mi diákjainknak a granadai tanulókkal fölvenni a kapcsolatot, illetve a befogadó családok nagyon segítőkészek voltak, hogy zökkenőmentesebb legyen a beilleszkedés. A legnagyobb nehézséget néhány családnál a nyelvi akadály okozta, hiszen a spanyolok angoltudásában is van némi lemaradás.

Tavaly októberben Spanyolországban jártak a 10. évfolyam kísérőiként iskolánk tanárai is. Megkértük őket, meséljenek élményeikről.

Az előző pontban felsoroltakon kívül még két élményt említenék. Nagyon jó volt, hogy a hétvégén, amikor a diákok a befogadó családoknál voltak, bennünket, kísérő tanárokat a granadai iskola igazgatója meghívott egy tengerparti utazásra. Odafelé megálltunk Frigiliana településnél, és tettünk egy sétát a fehér falu virágokkal szegélyezett, hangulatos kis utcáiban. A másik felejthetetlen élmény az Alhambra megtekintése volt, ahol a mór építészet csodálatos elemeiben gyönyörködhattunk!

Zakar Máté: Azt gondolom, volt egy pici idejük, hogy fölvegyék egymással a kapcsolatot, mielőtt találkoztak, volt egy alapismeretségük az online tér miatt. Úgy láttam, hogy jól kijöttek egymással. A spanyolok nagyon jó házigazdák voltak.

Milyen jellemzőit figyelte meg a spanyol piarista oktatásnak? Mit tanultak az ott töltött idő alatt?

Jernei Gabriella: A spanyol piarista oktatásban leginkább szembeűnő volt számomra a modern és színes környezet, ami az iskolában jelen van. A termek színesek, plakátokkal díszítettek, a padok és székek elrendezése is modern, mely kooperatív csoportmunkához ideális. A termek folyosóra néző falai üvegből vannak. A környezet biztonságot áraszt és motivál.

Tóth Károly: Ami az első pillanatban feltűnt, hogy a sport nagyon fontos számukra. Az iskola belső udvarának minden szegletében sportpálya van. Négy kézilabdapálya (20x40m!) egymás mellett helyezkedik el, ahol a labdarúgás mellett kosárpálánkok sorozata, illetve teniszpályák kialakítása is megtörtént.

A granadai tartózkodás legmeghatározóbb élménye számomra a spanyol piarista tanárok közvetlensége volt. Már az első pillanattól kezdve nagy szeretettel fogadtak bennünket. Sajnos a nyelvi nehézségeim miatt a kiszolgáltatottságot átéltem... Sokkal könnyebb a kommunikáció, ha valaki jól ismer egy világnyelvet!

Zakar Máté: Azt vettem észre, hogy a diákok és a tanárok között nagyon közvetlen a kapcsolat, ami szerintem nálunk is így van, de valahogy náluk a spanyol temperamentumból kifolyólag még természetesebb az érintés, egy baráti ölelés vagy egy válsimogatás. Náluk ez alapszisztéma.

Voltam egy órát hospitálni. Lehet, hogy egy magyar embernek már a tűréshatárán túl lett volna ez a hangzavar, de becsülettel dolgoztak diákok és tanárok egyaránt. Szép volt, hogy délután egyből mindenki ment sportfoglalkozásra.

Amit tanultunk, az igazából a könnyedség volt, nem voltak úgy befeszülve, mint mi. Nyilván nekik is vannak nehézségeik, de valahogy ők könnyebben vették a dolgokat, mindent megvalósítottak, beleálltak a dolgokba.

Az összeállítást készítette: Szabó Zafira, 10. C

SPANYOL SPANOK

Lehet-e valamit kétszer ugyanolyan prímán, már-már nagyszerűen megszervezni? Tudtunk-e legalább olyan maradandó élményeket adni spanyol cserediákjainknak, mint amilyeneket mi kaptunk a kies Granadában múlt ősszel? Krabót Bertalan élménybeszámolója.

Októberi hazatérésünk után kicsit úgy érezhettük magunkat, mintha úrlények lennénk, vagy valami egzotikus, civilizációtól elzárt területről érkeztünk volna: a tengerpart után kényelmetlen volt az iskolapad, és a dolgozatpapírok sem különösebben hiányoztak az Alhambra után, nem beszélve a spanyolországhoz képest hideg, szürke, borongós időről. Egyszóval nehéz volt visszatérni, visszahelyezkedni a mindennapokba.

Aztán márciusban jött a felismerés: napok kérdése, és nekünk kell bemutatni Szegedet, Magyarországot, meg úgy általában az életünket. Na, jó, de mit lehet mutatni azoknak, akik mindennapjaikat egy olyan helyen töltik, ahova fél Nyugat-Európa, de Németország jelentős része legalábbis biztosan nyaralni jár?

Az első nap délelőttjének legmeghatározóbb élménye tagadhatatlanul a másfél órás sportfoglalkozás volt. Nem, nem írtam el, Zsóka néni százszázalékos pontossággal prezentált egy játékosabb magyar testnevelésórát, amely során számos különböző csapatjátékra jutott idő.

Ételfronton is sikert arattunk: habár az iskolai menza megosztó volt a granadaiai körében, ugyanakkor a Dóm téren készült kicsit hideg, de azért finom kürtöskalács szemlátomást osztatlan sikert aratott köreikben.

A városnézés sem volt annyira unalmas, mint gondoltuk: a spanyolok

szemlátomást minden régebbi épület láttán ösztönösen fotózni kezdtek, de ami talán a legjobban megragadta őket, az a szegei tavasz volt. Többször is szóvá tették, hogy milyen zöld város is a mienk – ez annak tudatában, hogy Granada környékén néhány bokron meg pálmán kívül nincs aljnövényzet, érthető. Alig lehetett elrángatni őket a Széchenyi téren lévő virágzó magnóliafáktól. A péntek esti táncházhoz is pozitívan állt hozzá a vendégek többsége. Láttam egy-két érdekes interakciót németek és spanyolok között, a táncházban pedig szemlátomást jobban keveredtek az emberek, mint a másnapi „nemzetközi agapén”.

Szerencsésnek érzem magam, mivel az én cserediákomnak egyáltalán nem okozott nagy problémát a beilleszkedés, rövid idő elteltével ki tudta zárni az esetleges nyelvi hibák miatti stresszfakort, és minden családtaggal tudott társalogni néha angolul, néha mutogatva, néha telefonnal, de mindig nyitottan. Talán ez volt ennek az egésznek a lényege: nem számított pontosan, milyen kerülőkkel, de meg tudtuk osztani egymással a gondolatainkat egy eltérő nyelvű, kissé idegen, de néhány részletében mégis ismerős kultúrájú emberrel, aki a kontinens túlfeléről érkezett.

Mint sokan mások, végül mi is a fővárosban töltöttük a családdal a vasárnap jelentős részét. Lévéen Budapesten rengeteg érdekes dolog van, rangsorolnunk kellett a belváros – külföldi

szemmel – legérdekesebb látnivalóit. A budai vár, a Mátyás templom, a Parlament és a (felújítás alatt lévő) Lánchíd remélhetőleg mind-mind maradandó élményeket adott a spanyoloknak, de nekem itteni szemmel mégis az volt a legérdekesebb azon a napon, amikor a vonaton a két, angolt csak az internetről „tanult” öcsém döcögős, de mégis sikeres kommunikációt folytatott a cserediákkal.

A hétfői nap valójában egy hosszú búcsúzkodás volt: a korábban napsütéses időt felváltotta a szürke, nem túl vidám, de esőben annál gazdagabb időjárás, emiatt pedig a városnézés ki lett zárva a lehetséges délutáni opciók közül. Így hát megrohmoztuk a REÖK cukrászdát, először csak néhányan, majd a létszám idővel megduplázódott, megtriplázódott.

Végül eljött ama a végzetes kedd is, a búcsúzás napja. A korábban nyüzsgő aula kihalt képe fogadott minket dél előtt.

Nincs kétségem afelől, hogy mind itthon, mind Spanyolországban életre szóló élményekkel lettünk gazdagabbak. Megismerhettünk egy távoli országot, az ottani kultúrát, és ami a legfontosabb: az ottani embereket. Mindenkinek kicsit mást jelent ez a cserediákprogram. Van, aki saját bevallása szerint csak visszafelé fejlődött nyelvileg, másokat ez erősített meg, hogy igenis tudnak angolul. Van, akinek nem jött be a spanyol étrend vagy épp az ottani életstílus, mások azóta is visszasírják a „boldog időket”, és az ő életvitelüket tartják etalonnak. Van, aki nem jött ki jól a társával, mások új barátokat szereztek, akikkel – ha az élet is úgy akarja – még találkozhatnak újra, és tarthatják a kapcsolatot.

Krabót Bertalan, 10. A

„A FŐISKOLAI LEGELSŐ TANÍTÁSI GYAKORLATOKON ÉREZTEM MEG, HOGY SZÁMOMRA EZ A TERMÉSZETES KÖZEG, HOGY »ÉLES HELYZETBEN«, A GYEREKEK KÖZÖTT ÚJ ENERGIÁK SZABADULNAK FEL BENNEM, MŰKÖDNI KEZD A BELEÉRZŐKÉPESSÉGEM, A KREATIVITÁSOM, FIGYELŐÁLLÁSBA HELYEZKEDIK MINDEN ÉRZÉKSZERV...”
(MOLNÁR-BALOGH ORSOLYA)

A reneszánsz zenéjétől A rózsaszín párducig

A Szegedi Piarista Iskola Művészeti Iskolája 2023. április 29-30. között szombaton és vasárnap immár tizennegyedik alkalommal rendezte meg a Tavaszai Gitártalálkozót.

A gitáros növendékek, tanáraik és kísérőik az ország különböző régióinak zeneiskoláiból és alapfokú művészeti iskoláiból, többek között Budapestről, Miskolcra, Órkényből, Kecskemétre, Orosházára, valamint Zentáról és Magyaránizsáról érkeztek iskolánkba, Szegedre. A gitáros növendékek háromfős zsűri előtt hét korcsoportban szóló és kamara formációkban, gitárzenekarban mutatták be az éppen a reper-toárjukon lévő zenedarabjaikat a reneszánsz zenétől a mai kor könnyűzenei *fingerstyle* műfajáig.

A gitáros növendékek műsora közül a legizgalmasabbnak, legszínesebbnek az utolsó, VII. korcsoportban szereplő diákok fellépése ígérkezett. A különböző kamaraformációk és gitárzenekarok hangzásvilága a *fox blues* stílustól a *Mesék Mátyás királyról* híres slágerfeldolgozásán át egészen a *Star Wars Darth Vader* témájáig terjedt. Nagyon utaztunk a régi zeneiktől a jelenig, a *Birodalmi Induló* pedig kiröpített minket a messzi-messzi galaxis határáig.

A program kora este is folytatódott az SZTE Vántus István Művészeti Szakgimnázium és a Bartók Béla Művészeti Kar

gitárosainak *Gitáros lettem* című gálakonzertjével. Ennek köszönhetően Bede Barbara és Tóth Emma játékán ámulhatunk, akiket példaképként állítottunk a felnövekvő zeneiskolás növendékek számára. A koncertet Bred Richter különleges effektekkel dúsított *Három kicsi rémálom* című költeménye zárta, amelyet Pető Bence negyedik évfolyamos gitár szakos hallgató adott elő. Gálakonzert után következett az eredményhirdetés és a jól megérdemelt ajándékok átadása.

Vasárnap az esemény szabadon választható programjaként közös muzsikálásra került sor Molnár Márta vezetésével a Szekszárdi Ifjúsági Gitárzenekarral, valamint a köréjük gyűlő lelkes zeneiskolás növendékekkel.

A vasárnapi játéknapon a repertoár Susato zenéjétől, Beethoven *Török indulóján* keresztül *A rózsaszín párdúc* fanyar humoráig terjedt. A kétnapos esemény emlékezetes pillanatait iskolánk fotós-filmes csapata örökítette meg.

Szalkai Sándor
szervező, Alapfokú Művészeti Iskola

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

Új evangéliumok születtek a hittanórán

Kollégánk, Jáksó Jázmin arról számolt be nekünk, hogy Mészáros Nándor tanár úr hittanóráján egy olyan evangéliumot kellett írniuk, amely egy kisebbséget mutat be. A feladat első részében önállóan kellett dolgozni, majd csapatokba rendeződve összefésülték a munkát, illusztrációkat készítettek hozzá, és digitálisan rögzítették. Ezekből olvashatunk részleteket.

Mennyek evangéliuma – Részletek

Írta: Kocsis Janka, Harmat Csongor, Jáksó Jázmin, Jójárt Rebeka, Móra Áron

Jézus megfogánása és felcseperedése

1¹ Az apostolok halála után 2000 évvel az Úr ismét letekintett a Földre. ²Látta, hogy az ember más isteneket imád, s megfélekedzik Atyjáról. ³Utálkoznak, bűnöznek, nem Istennek tetsző életet élnek. ⁴Az Úr keresett, s talált a világon egy olyan embert, kinek lelke tiszta. ⁵Serényen dolgozó magyar leány egy sátorban. ⁶Sebesülteket látott el, mert az embereken eluralkodott a gonosz, s mohóságukban háborúztak.

2¹ A Szentlélek éjnek idején leszállott a Mennyből angyal képében, s megállt a lány előtt, kinek Amarilla volt a neve. Így szólt hozzá: ²„Kinek tiszta a lelke, üdvösséget nyer. Lám, szolgálod felebarátaidat, éjt nappallá téve, magadat sem kímélve, s az Atya mindezt látja. ³Ne félj! Az Úr megajándékoz, ⁴magzatod ad neked. ⁵A rossz nyelvek megszólalnak majd érte, s bántani fognak miatta, de az Úr könyörül szolgálóján, s megvédi azt. ⁶Fogadd teljes sziveddel-lelkeddel, hordozd őt méhedben, ⁷szüld meg őt, s ő király lesz minden nép felett.” ⁸Az angyal megsimította Amarilla hasát, s visszatért a Mennyekbe. ⁹Amarilla egyedül volt a sátorban, és az angyal megérkeztekor fényesség szűrődött ki a sátorból. ¹⁰A ka-

tonák erre odaszaladtak, s bementek a sátorba. ¹¹Amarilla megfordult, s falféharccal így szólt: ¹²„Jézus eljön. Itt van a méhembem.”

³Endre épp egy toalettet szerelt be egy idős asszonynál, amikor zizzent a telefonja. Amarilla üzent neki. ²Elmondta az üzenetben, hogy várandós lett a Jóisten-től, s Jézust hordozza méhében. ³Amint Endre elolvasta az üzenetet, ideges lett, nem hitte el. Istenfélő ember volt, de hite megingott, s azt gondolta, hitvese, Amarilla megcsalta őt. ⁴Összetört s szomorú volt. ⁵Felhívta édesanyját, elmesélte neki búját-baját, s hívó ember lévén nem kocsmába ment, hanem haza. ⁶Sírt. Nem tudta elhinni azt, ami történt. Este lett, és reggel. ⁷Endre még mindig letört volt. Munkába készülődött, amikor is jelzett a telefonja. ⁸Valaki bejelölte ismerősnek az interneten. ⁹Vagyok, aki vagyok. ¹⁰Ez volt a neve. ¹¹Bánatában visszajelölte. Ekkor ismét kapott egy üzenetet. ¹²„Ne féjl! Hitvesed hú hozzád, semmiért sem hagyna el téged. Ő tényleg a Szentlélek által került áldott állapotba.” ¹³Endre elolvasta, és viccnek, hazug szövegnek tartotta, holott nem volt az, és valaki felhívta. ¹⁴Vagyok, aki vagyok hívta. ¹⁵Felvette, de a képernyő vakító világságot árasztott. ¹⁶Az Úr volt az. ¹⁷Így szólt: „Ím, megmutatkozom neked, hogy Én vagyok az Úr, mindenek Istene. ¹⁸Hiszed-e most már, hogy hitvesed hú hozzád?” ¹⁹De Endre még hitetlen volt. „Ezt zseblámpával én is megcsinálom.” ²⁰Ekkor a képernyőn egy idős, szakállas férfi arca jelent meg. ²¹„Gyerekjáték. Próbálkozz jobban, nem dőlök be az átveréseknek.” Azzal letette a

telefon. ²²Felhúzta sportcipőjét, és a kapuban fehér lett az ég, a Nap teljesen beryogta. ²³„Elhiszed-e már Endre? Ez rossz érzés neked, de bízz bennem, és benne! ²⁴Neveld fel Jézust, és vigyázz rá! Meghálalom neked.” ²⁵Majd az ég ismét kék lett, és Endre végre elhitte, amit az Atya mondott neki.

[...]

⁶ Jézust óvodába kellett járatni, majd diákká cseperedett. ²Az osztálytársai nem nagyon szerették, mert valami furcsát láttak benne. ³Túl jó volt mindenkire, és nem értették, hogy miért ilyen kedves. ⁴Jó tanuló volt. Szeretett társai előtt beszélni, és a jóra buzdítani őket. ⁵Iskola után tanult, majd apjának segített a vízvezeték-szerelésben. Így telt-múlt az idő, mikor Jézusnak gimnáziumot kellett választania. ⁶Magyar iskolákból bőven van. ⁷Szülei arra sugallták, hogy menjen a jezsuitákhoz, a ferencesekhez, a piaristákhoz, mire ő így válaszolt: ⁸„Édesapám, édesanyám. Nagyon mélyen tisztellek benneteket, és ezért kérek benneteket arra, hogy értsétek meg, amit most mondok nektek. ⁹Ott, hol Isten a diákok között van, miért lenne rám szükség? Nem farizeusok, nem képmutatók. ¹⁰Oda kell mennem, ahol Isten nem töltötte be a nebulók lelkét, s nem árasztotta el őket boldogsággal.” ¹¹S végül az ország leggyengébb iskoláját választotta. ¹²Ott is sokáig kinézték maguk közül az emberek, bár egyszercsak elkezdtek beszélgetni vele, s szép lassan mindenki felfedezte, hogy ő boldog. ¹³Ő igazán boldog, és meg tudja tanítani, hogy más hogyan legyen boldog. ¹⁴Körültették, s hallgatták a 15 éves Jézust. ¹⁵„Ki a boldogságot keresi, nem fogja egyhamar megtalálni. Gyarló emberként úgy gondoljátok valamennyien, hogy a boldogság olyasvalami érzés, amit el tudunk érni földi dolgokból. ¹⁶Vajon hányan érzitek úgy, hogy igazán boldogok talán sohasem lehetnétek? A sok elfoglalt-

ságtok, mely befogja szemetek, a sok földi dolog, mellyel a boldogságot utánozzátok, nem engedi, hogy lássátok a Fényt, mely igazi boldogságot adna nektek. ¹⁷Hallgassátok, s fogadjátok meg szavaim. Az egyetlen igaz boldogság Isten. Isten a boldogság, és a boldogság Isten. Ez így vala, van, s léssen mindörökre.” ¹⁸Ekkor felálltak, s senki sem tapsolta meg őt, de mindenki szívét óriási hála és tisztelet dagasztotta, de nem mertek tapsolni, nehogy illetlen legyen egy ilyen beszédhez.

A telefonfüggő fiú

¹¹ Egy napon, mikor Jézus tanítványival Szege környékén járt, meglátott egy fiatal férfit, aki egy padon a parkban ült. ²Voltak körülötte vele egyidős fiatalok is, akik szólígtatták, beszéltek hozzá, ő azonban, mint aki ott sincs, teljesen belemerült kezében tartott telefonjába. ³A társaság egy idő után feladta, hogy bevonják őt is a beszélgetésbe, és elmentek. Őt ez nem zavarta. Ruhái mocskosak voltak, mintha már napok óta nem öltözött volna át. Enni is már régen evett, mert minden pénzét internetes filmekre, játékokra költötte. Minden mozdulatát az online világban élte. Már nem voltak barátai, mindenki elfordult tőle, mert ő csak akkor kereste őket, ha pénzre volt szüksége. Jézus megszánta őt, és meg akarta mutatni az embereknek, hogy nem szabad ítélkezni, és türelmesnek kell lenni, ha segíteni akarunk valakinek. Odalépett hozzá, és megszólította: „Tekints fel! Hát nem látod, hogy a tested itt van, az elméd viszont rég csapdába esett e készülék által? A világban olyan sok csodálatos dolog van! Tekints fel, és láss! Nézd meg az embereket, növényeket, beszélj a barátaiddal, segíts nekik!” A fiú nem akart hallgatni rá, de Jézus minden héten legalább egyszer megkereste, és segített legyőzni a „démonjait”, ami miatt elzárkózott a világ elől a telefonjába.

MIÉRT NÉZÜNK HORRORT?

A horrorfilmekkel kapcsolatban elége megosztanak a vélemények. Vannak, akik nagyon szeretik, vannak, akik rettegnek tőlük. Ez sok mindentől függhet: egyedül nézzük-e, van-e lehetőségünk megbeszélni a látottakat, milyen a kulturális háttérünk, mennyire vagyunk kibékülve önmagunkkal.

Alapvetően a félelem egy természetes reakció, ami minden helyváltoztató mozgásra képes élőlénynél evolúciós fejlődésű életösztön. Ha nincs meg a kellő mértékű félelem, nagyobb eséllyel hullik ki a sorból az adott élőlény, hisz egyszerűbben megtámadható célponttá válik, mert nem menekül el.

Azonban a félelem nem önmagában oldja meg a problémát. Ha egy oroszlán megtámad egy gazellát, nem a félelem fogja közvetlenül futásra készíteni, hanem a hatására termelődő adrenalin. Ezáltal megnövekszik a teljesítménye és többek között a pulzusszáma is, ami láncreakciók során a menekülés hatékonyságát növeli.

Amikor a gazella életben marad, megnyugszik, az adrenalin szint csökken, és a folyamat mellékhatásaként dopamin szabadul fel. Ez gyors lefolyású, hosszú távon pedig nem is lehetséges fenntartani.

Egy horrorfilmnél mi szükség van a futásra? A sötét terembe pont azért megyünk be, hogy átéljük a film nyújtotta félelem illúzióját. A moziban vagy akár otthon kontrollált körülmények között zajlik le az adrenalintermelés.

Az emberek tudatában vannak annak, hogy a vásznon látott veszély csak fikció. A negatív szereplők gyakran az emberi tudat félelmeinek összegyűréséből születnek: Valaki a saját démonjait véli felfedezni a film egyes szereplőiben. Attól függően, hogy egy áldozat vagy maga a „szörny” testesíti ezt meg, azt az érzést is keltetheti, hogy megszabadul tőle.

A megterhelő élményt azonban nem önmagában a képsor nyújtja, hanem a hanghatás és pszichológiai trükkök együttesen, amivel drukkk alatt tartják a nézőt. Az élmény túl direkt; már nincs lehetőségünk fantázia alapján kiegészíteni, amit látunk, hallunk és átélünk. Magunknak csak olyat tudunk elképzelni, ami a határainkon belül van, viszont a filmek nem feltétlenül ezekhez igazodnak. Könnyen megeshet, hogy a néző olyat él át, amire sosem számított, és nem is gondolta, hogy lehetséges.

A horrorfilmek kedvelői gyakran azon generációk tagjai, amelyek már nem éltek át személyesen háborút vagy ehhez hasonló, feldolgozhatatlan veszteséggel járó eseményt, és a virtuális világ lövöldözős akciójátékain nőttek fel. Ők el tudnak vonatkoztatni az események brutalitásától, így lesz élvezhető számukra a film. Azonban vannak olyan érzékenyebb emberek, akik tapasztalás nélkül is mélyen át tudják érezni a történet súlyát, és éppen ezért nem bírják a horrort. Az érzékenység nem egyenlő a gyengeséggel, egyszerűen ők a dopamin keltette érzést más tevékenységek során érik el.

A horrorfilm rendszeres nézése is vezethet függőséghez, mint más káros szenvedélyek, és hasonló hatást is fejthet ki. Minél többet nézzük, fennállhat a veszélye annak, hogy megváltoztatja a szervezet működését. Az oxigéntermelés más szervekre koncentrálódik, alvászavart okozhat, aminek következtében az agy nehezebben dolgozza fel az érzelmeket.

Állandó szorongásba csaphatunk át, amihez már nem kell közvetlenül a film, hétköznapi dolgok is kiválthatják. Bármennyire is fikció, ha a filmben baljós eseményeket idézett elő – például egy ártalmatlan cirkuszi bohóc, egy játékbaba, egy halloweeni vámpírpelme vagy egy rácsos csatornafedél, akár egy ikerpár –, összeköthetjük vele. Egyszerűen valószerűnek tartjuk egy idő után, hogy a film bizonyos eseményei velünk is megtörténhetnek, készenlétben tartva magunkat. Ez a megemelkedett stressz-szint pedig egészségügyi károsodáshoz vezethet.

Embertől és életkortól is függ, de ha fogékonyan nézünk horrorfilmeket, könnyen befolyásolhatja a gondolatainkat és erkölcsi mércénket is. Ha a filmben – bár ez igaz más kategóriájú filmekre is – „a bűnös áldozat” valamilyen különösebb ismertetőjeggyel rendelkező, más eszméket valló, más testi adottságokkal rendelkező ember, könnyen alakulhat ki ellenszenv az egész embercsoport iránt, ami esetleg a való életben is felszínre törhet.

Akár összehasonlíthatjuk a filmmel az életünket. Unalmasnak találhatjuk, amiben nem leljük örömeink, és ezzel zárul be a kör. Pótcselekvéssel próbáljuk a boldogtalanság keltette hiányt feldolgozni. Az adrenalinlöket nyújtotta dopaminadagunkat próbáljuk megszerezni. Így a hosszas elégedetlenség más, komolyabb lelki ártalmakhoz vezethet.

Gyakran kortársaink hatására nézünk meg egy horrorfilmet. Senki sem szeret egyedül lenni: aki egyedül van, könnyebben elérhető célpont. Persze ez napjainkban nem élet-halál kérdésként merül fel, de a mozgatórugója ugyanez. A hősködés ellentétes hatást fejt ki: nem boldogsághormon szabadul fel bennünk, hanem félelmekkel szöhet át az éjszakáinkat, és minden sarokban valami gonoszt vélhetünk, esetleg összeköthetjük úgy az eseményeket, hogy az erőszakosság vezet el a megoldáshoz.

Összességében az eddig felsoroltak a többi szenvedélybetegségre is igazak, hisz az emberi természetre könnyű hatni. Nem leszünk hirtelen börtöntöltelékek. Csak mérlegelni kell, tudjuk-e helyén kezelni a témát vagy sem. Tudnunk kell dönteni, és döntsünk, hogy mi a cél, milyenné váljunk, és olyan emberekkel és dolgokkal vegyük magunkat körbe, akik és amelyek ezt segítik elérni.

Egyszerűbb, ha mindenki úgy próbál cselekedni, hogy a saját jövőbeli énjének boldogságát szolgálja, hisz mindenki elsősorban a saját életéért felelős.

Jójjárt Rebeka, 10. B

10 horrorfilm, amelyet érdemes megnézni

Különböző generációhoz tartozókat kérdeztünk arról, melyek a kedvenc horrorfilmjeik. Javaslaik alapján állítottuk össze a következő listát.

1. Psycho (1960.)
2. A bárányok hallgatnak (1991.)
3. Alien (1979.)
4. Az ördögűző (1973.)
5. Látogatás (2022.)
6. Ragyogás (1980.)
7. Révámalom az Elm utcában (2010.)
8. Incantation (2022.)
9. Démonok között (2013.)
10. Árvaház (2007.)

THE CLASSIC WORD

PIÁRFUTÁR

2003
2023

k é p e s l a p

